

Şıklık Dediğin Biraz da Saygıdır

Avukat
Özcan Bakırcı

ÖZEL
RÖPORTAJ

Sayfa 12'de...

Celal Aydın

Hayallerimi Kuzguncuk Pazarlarında büyüttüm

Sanatçı, zanaatkar

Onur Topaloğlu

Röportaj
Sayfa 20'de...

Özgür
Şanlı

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

kuzguncuk varlık

kuzguncukvarlik.com

TEMMUZ 2026 / SAYI 11 Fiyat 50₺

HER AYIN 15'İNDE
YAYINLANIR

Sportsuz Kuzguncuk

*Bir zamanlar ünlü futbolcular yetiştiren köydü.

*Kuzguncuk, spor da hem yetim hem de öksüz.

*1930 yılında Kuzguncuk Spor kuruldu.

*Onbir Yıldız gibi yenilgi yüzü görmeyen efsane takımı vardı.

*Futbolcusundan, hakemine kadar bir çok ünlü ismin çıkış yeri.

Nedret Ebcim

ÖZEL
DOSYA SPOR
Sayfa 20'de...

İşte O İsimler:

Ercan Aktuna (İstanbulspor, Fenerbahçe)
Milli futbolcu

Ahmet Şahin (Beşiktaş) Milli futbolcu

Erkan Aktuna (Pire Erkan)
Karşıyaka-Fenerbahçe

Atakan Aksu (Beşiktaş, Samsunspor,
Adanaspor, Zonguldakspor)

Turgay Aksu (Galatasaray Genç, Vefa,
Antalya, Kocaelispor)

Aysun Kalkan (Milli Voleybolcu)
Ezcacıbaşı, Vakıfbank, Fenerbahçe.

Hakan Temel (Basketbolcu) Beşiktaş, Taçspor

Mustafa Erdoğan (Maratoncu)

Cüneyt Çakır
(Uluslararası ünlü futbol hakemi)

Bahattin Duran (Uluslararası hakem)

Cengiz Sökmen (Kaleci) Galatasaray,
Eskişehir, Gaziosmanpaşa, Aydınspor)

Küçük Metin - Metin Çekiçler
(Galatasaray, Mersin İdman Yurdu)

(Arap) İsmail Aksoy (Hopaspor)

BAŞYAZI

Cengiz Kaptanoğlu

Biz hâlâ
komşu muyuz?

Köşe yazısı sayfa 2'de...

DİPNOT

Ömür Kahraman

Bir
Mahallenin
Kalbi
Sessiz Atar

Köşe yazısı sayfa 23'te...

İSKELE MEYDANI

Celal Cavit Yıldırım

Üsküdar
Meydanı

Köşe yazısı sayfa 6'da...

ESNAFLARIMIZI
TANIYALIM

Onur Topaloğlu

Kuzguncuk'un
güzel
esnafları -1

Sayfa 16'da...

BİZİM MAHALLE

Büşra Ekim Gürbüz

Duvardaki
Kuzguncuk

Köşe yazısı sayfa 4'te...

KUZGUNİ

Oya Coşkun

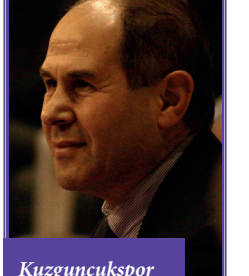

Kuzguncuk'un
Sorunlarını
Hep Birlikte
Konuşalım

Köşe yazısı sayfa 5'te...

SPOR

Ahmet Tüzün

Kuzguncukspor
köyde neyi
değiştirdi?

Sayfa 5'te...

BAŞYAZI

Cengiz Kaptanoğlu

BİZ HÂLÂ KOMŞU MUYUZ?

Bir zamanlar Kuzguncuk'ta yaşamak, İstanbul'un herhangi bir semtinde yaşamaktan çok daha fazlasıydı.

Komşunuzun kapısını bilirdiniz. Kimin hastası olduğunu, kimin çocuğunun sınava girdiğini, kimin evinde neyin eksik olduğunu... Bir tabak yemek, bazen zile basılmadan kapının önüne bırakılırdı.

Çünkü komşuluk, yalnızca ihtiyaç duyulduğunda hatırlanan bir ilişki değildi. Hayatın kendisiydi.

Bugün ise aynı apartmanda yıllarca yaşadığımız hâlde birbirimizin adını bilmeden geçip gidebiliyoruz.

Yan yana oturuyoruz ama birbirimize değmiyoruz.

Kuzguncuk'un en büyük zenginliği belki de tam burada saklıydı:

İnsanların birbirine değmesinde...

Sokaklar, yalnızca insanların gelip geçtiği yerler değildi. Sokak, hayatın kendisiydi. İcadiye Caddesi mahallenin yaşam merkezi, vitrini ve buluşma noktasıydı. Aynı zamanda yeniliklerin ve icatların da merkeziydi.

Çocukların sesleri, esnafın selamı, kapı önündeki sandalye, fırından yükselen ekmek kokusu, vapurdan inip evine dönen komşu... Bütün bunlar, Kuzguncuk'u Kuzguncuk yapan görünmez bağlardı.

Şimdi bu bağların bazıları inceliyor. Mahalle büyüyor, kalabalıklaşıyor, daha çok tanınıyor.

Bunların kötü olduğunu söylemiyorum. Değişim, hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır. Ama insanın aklına bir soru geliyor:

Kuzguncuk büyürken biz, birbirimizin hayatında küçülüyor muyuz? Bir mahalleyi yalnızca binalarıyla, dükkânlarıyla, kafeleriyle ve sokaklarıyla ölçemeyiz.

Mahalle, insandır. Mahalle, selamdır. Mahalle, "Bir ihtiyacın var mı?" diyebilmektir. Mahalle, cenazede yan yana durmak; düğünde birlikte sevinmektir.

Mahalle, çocuğunuzu siz görmeden gören; yaşlınızın kapısını sizden önce çalan insanlardır. Ve belki de en önemlisi, birbirimizin hayatına karşı kayıtsız kalmamaktır.

Bugün Kuzguncuk'a gelen herkes onun güzelliğini görüyor.

Ama güzellik, yalnızca görülecek bir şey değildir.

Korunacak bir şeydir.

Kuzguncuk'un ruhunu korumak, eski binaları korumaktan çok daha büyük bir iştir.

Çünkü bina ayakta kalabilir ama içindeki hayat kaybolabilir.

Sokak aynı sokak olabilir ama komşuluk yok olabilir.

Evler yerinde durabilir ama mahalle ortadan kalkabilir.

İşte bu yüzden kendimize zaman zaman şu soruyu sormalıyız: Biz hâlâ komşu muyuz?

Yoksa aynı yerde yaşayan yabancılara mı dönüştük?

Bu sorunun cevabı yalnızca geçmişe bakılarak verilemez.

Cevabı bugün, hep birlikte vereceğiz.

Bir selamla...
Bir kapıyı çalarak...
Bir yaşlının elinden tutarak...
Bir çocuğun sesine kulak vererek...
Mahallenin bir sorununa "Beni ilgilendirmez." demeyerek...

Çünkü Kuzguncuk'u Kuzguncuk yapan şey yalnızca geçmişi değildir.

Kuzguncuk'u yarınlar taşıyacak olan da biziz. Belki de bugün ihtiyacımız olan; daha büyük binalar, daha parlak tabelalar ya da daha çok ziyaretçi değildir. Biraz daha fazla komşuluk... Biraz daha fazla vefa... Biraz daha fazla vicdan... Ve birbirimize yeniden hatırlatacağımız o eski, güzel cümle: "Sen benim komşumsun."

KÜNYE

kuzguncukvarlık

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

İmtiyaz Sahibi - Yazı İşleri Müdürü:

Engin Şenol

engin@kuzguncukvarlik.com

Yayın Kurulu:

Cengiz Kaptanoğlu, Nedret Ebcim, Yalçın Öcal, Mustafa Yılmaz, Mehmet Altunbulak, Murat Şahan, Olcay Demir, Burhan Karaçam, Yılmaz Özbakır, Osman Mete, Rıdvan Öztürk, Nusret Güre, Ali Doğan, Büşra Ekim Gürbüz

Kurumsal İletişim Sorumlusu:

Oya Coşkun

0 501 651 25 00

info@kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya ve İçerik Üretim Sorumlusu:

Büşra Ekim Gürbüz

busra@kuzguncukvarlik.com

Tasarım-Mizampaj:

FNP digital

Fatoş Zerener, Erhan Zerener, Ali Doğan

Hukuk Danışmanı: Dağbaşı Hukuk Ofisi
Av. Yunus Ali Dağbaşı

Temsilcilikler:

Almanya: Nuri Maminoğlu
Fransa: Dursun Bilgiç
K.Makedonya: Dr. Mükrem Şaban
Gürcistan: Dursun Köse
İngiltere: Hakan Buran

İdare Yeri:

Barbaros Mahallesi, Mor Sümbül Sokak
VARYAP Meridyen 1.Blok No: 49
Ataşehir - İSTANBUL - TÜRKİYE

Basım Yeri: Akademi Basın Yayın
Topkapı-İstanbul

Türü: İktisadi ve ilmi, Türkçe, Aylık,
Yerel, Süreli

Her konuda ulaşmak için:

Telefon: 0 216 515 33 55

WhatsApp: 0 532 547 69 20

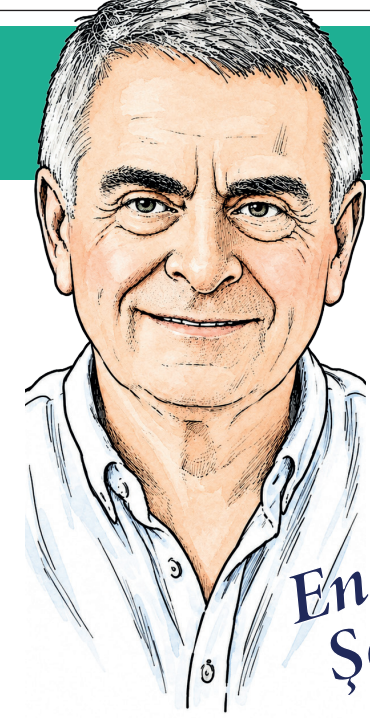
info@kuzguncukvarlik.com

Web: kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya Adresleri:

X Instagram Facebook LinkedIn kuzguncukvarlik

Kuzguncuk Varlık Gazetesi Resmi Gazete'nin 6
Temmuz 2022 tarih ve 31888 sayılı nüshasında
yayınlanarak yürürlüğe giren BASIN AHLAK
ESASLARI'na uymayı taahhüt eder.

Editörden

Hele “**Burası Kuzguncuk, kurtarır**” deyip çarşamba günü kurulan pazarda fiyatlar İcadiye pazarının iki katıysa.

Ortada yalnızca ekonomik bir sorun yoktur.

Bir mahalle meselesi vardır.

Çünkü mahalle yalnızca yüksek gelir grubunun yaşayabildiği bir yere dönüştüğünde, o mahalle hâlâ aynı mahalle midir?

Kuzguncuk’un güzelliği hiçbir zaman yalnızca binalarında olmadı.

Bu mahallenin güzelliği; sabah kepengini açan esnafındaydı.

Fırından ekmek alan komşusundaydı. (Fırın da kalmadı ya.)

Sokağın başında oturan emeklisindeydi. Bir Vapur Kafe’imiz vardı, onu da Beltur binbir ayak oyunları ile Kuzguncuklunun elinden almaya çalışıyor.

Okula yürüyerek giden çocuğundaydı. (Okulun akıbeti de belli değil.)

Kapısının önüne sandalyesini atan yaşlısındaydı.

Birbirini tanıyan, birbirine selam veren insanlardaydı.

Şimdi ise hayatın her alanında olduğu gibi Kuzguncuk’ta da bir seçilme duvarı yükseliyor.

Kim yaşayabilir?

Kim dükkân açabilir?

Kim alışveriş yapabilir?

Kim burada yıllarca kalabilir?

Ve belki de en acı soru:

Kim gitmek zorunda kalacak?

Elbette esnaf para kazanacak.

Elbette işletmeler ayakta kalacak.

Elbette mülk sahibi kendi mülkünün değerini gözetebilir.

Bunların hepsi hayatın gerçekleri.

Fakat bir mahallenin de kendine özgü bir dengesi vardır.

O denge bozulduğunda, yalnızca fiyatlar yükselmez.

Mahallenin sesi değişir.

Eski bakkalın yerine başka bir dükkân gelir.

Mahalle kahvesinin yerini başka bir işletme alır.

Yıllardır aynı sokakta yaşayan aile taşınır.

Çocukların oynadığı sokak başka bir kalabalığın mekânına dönüşür.

Ve biz bir gün uyanırız...

Kuzguncuk hâlâ güzel.

Ama artık bizim hatırladığımız Kuzguncuk değil.

İşte “**Kuzguncuk Vicdanı**” dediğimiz şey tam burada devreye girmeli.

Kendimize şu soruyu sormalıyız:

Kuzguncuk’u daha değerli hâle getirirken, burada yaşayanların hayatını daha mı değersiz hâle getiriyoruz?

Bu soruya kızmadan, alınmadan, birbirimizi suçlamadan cevap aramalıyız.

Çünkü mesele zenginle fakirin kavgası değildir.

Mesele esnafla müşterinin kavgası da değildir.

Mesele Kuzguncuk’u seven herkesin ortak meselesidir.

Bu mahallede yaşamaya devam edebilmek.

Kuzguncuk’un değeri yalnızca metrekare fiyatıyla ölçülmemeli.

Bir mahallenin gerçek zenginliği, içinde kaç insanın birbirine hâlâ “komşum” diyebildiğidir. Selamlaşmadır, “**Hele gel, bir çay iç**” çağrısıdır. En ucuz çay bile artık ısmarlanırken düşündüren içecek oldu.

Biz Kuzguncuk Varlık olarak bunun için soruyoruz:

Kuzguncuk’ta yaşamak ne zaman lüks oldu?

Ve daha önemlisi:

Bu güzel köy, herkes için yeniden yaşanabilir kalabilir mi?

Bence bunun cevabını hep birlikte aramalıyız.

Çünkü Kuzguncuk yalnızca manzarası güzel bir yer değildir.

Kuzguncuk bir yaşam biçimidir.

O yaşam biçimini koruyamazsak, geriye sadece güzel fotoğraflar kalır.

Ya şimdi harekete geçelim, yoksa çektiğimiz fotoğrafları nostalji albümüne saklamak için hazır olalım.

KUZGUNCUK’TA YAŞAMAK LÜKS MÜ?

Kuzguncuk pahalılaştı.

Bunu artık yalnızca Kuzguncuklular değil, buraya yolu düşen herkes söylüyor. Kirazın 900 TL, bazı kafelerde çayın 100, kahvenin 225 TL’ye verildiğini gördük. Geçtiğimiz aylarda limon dilimine 10 TL fiyat yansıtan işletme de Kuzguncuk konumuyla medyada arziendam eyledi.

Bir çay, bir kahve, bir yemek...

Markette birkaç parça alışveriş...

Bir evin kirası...

Evi bırakın, fahiş dükkân kiralaları hava parası rantıyla özdeşleşti.

Her şeyin bir fiyatı var. Evet, ama bu Kuzguncuk’ta normal işlemiyor. Abartılı gidiyor.

Bir mahallenin kaybolmasının fiyatı nedir?

Asıl mesele burada başlıyor.

Kuzguncuk yıllardır güzelliğiyle, tarihiyle, Boğaz’ıyla, sokaklarıyla ve en önemlisi insanlarıyla anılıyor.

Bugün ise giderek başka bir kelime de Kuzguncuk’un önüne geçiyor:

Pahalılık.

Bir zamanlar mahallenin marketi, pazarından alışveriş yapan insan, bugün fiyatlara bakıp başka yere gitmek zorunda kalıyorsa...

Mahallenin eski esnafı yükselen kiralalar nedeniyle dükkânını kapatıyorsa...

Emekli, öğrenci, dar gelirli bir Kuzguncuklu burada bir çay içmeyi bile hesaplamak zorunda kalıyorsa...

BİZİM MAHALLE

Büşra Ekim Gürbüz

Duvardaki Kuzguncuk

Serin, mis gibi bir Temmuz günü...
Saat 17:33
Hafiften yağmur çiseledi bugün.
Kuzguncuk'taki ikinci
adresimiz olan Kuzguncuk
Kavurmacısı'ndayız...
İnanmazsınız, tam 6 saatir
buradayım.

Sevgili Hayim Vitali Pinto ile çok
özel bir röportaj gerçekleştirdik.
Ardından Engin Şenol, güzel
arkadaşım Oya Coşkun, Ressam
Aynur Kul Sayın ile sohbet
koyulduk.

Kuzguncuk Kavurmacısı'nın gülen
yüzü Ebru Hanım, el lezzetiyle
harikalar yaratan İbrahim Bey'in ev
sahiplikleri için minnettarım.
Derken, içeriden mis gibi portakallı
kek kokusu geliyor.

Ebru hanım bize kek pişiriyor...
Kekler masaya geliyor ve anında yok
oluyor.. Yan komşu, karşı komşu,
sokaktan gelen geçen derken...
Keki tatmayan kalmıyor...

Kekler gidiyor, komşudan
dondurmalar geliyor.
Çaylar ise Yunus'tan...

Kuzguncuk'ta, esnafın hala var olan
samimiyeti, birbiriyle güzel diyalogu
bizleri alıp bir süreliğine özlenen
zamanlara götürüyor.
Eeee... bulmuşken Aynur Hanımla
da güzel bir röportaja başlıyoruz
tabi.

Gelelim duvardaki Kuzguncuk'a...
İbrahim Bey'in tasarladığı, iç mimar
Ecem Hanım'ın çizimleriyle hayat
bulan bu duvar, Kuzguncuk'un
adeta bir özeti.

Karşı duvardaki hayallere açılan
kapı da keza ayrı bir güzel.

Sabahtan beri ara ara gözümün
takıldığı Duvardaki Kuzguncuk'a,
şimdi iyice dalıp gidiyorum.
Duvardaki Kuzguncuk, bu saatlerde
bana çok daha başka görünüyor.

Efendim, damak tadı görecelidir.
Kaldı ki gurme falan da değilim.
Ancak gönül rahatlığıyla
söyleyebilirim ki; KK iyidir!
Yanlış anlamayın. Burası
Kuzguncuk.

KK deyince biz Kuzguncuk
Kavurmacısı anlıyoruz. :)

Müebbet

(Bir Kuzguncuk şiiri)

günler geceler müebbet geçiyor
içimde çırıl çıplak uzanmış
hayatıma ısınlandığın o geceden
kalma
kendinden korkan bir hayvan var
bir telaş bir panik sokaklardayım

cebimde yeşil mürekkepli günceler
düş ile gerçeğin tam ortasında
nasır tutmuş bir hayalsin beynimde
inkar neye yarar
hiç bitmeyen bir yolculuk sanki
ölüm ile sevda arasında yaşamak

yağmur kokuyor mustafanın çayları
kulaklarımda cınlayan bir çift söz
"boş ver, diyor, hayatta her boy aşk var"
ismet babadan kalmış olmalı.
sözler yüzleri esir ediyor
sıkı bir küfür gibi savruluyor anılar

özledim turfanda aşk kokan dudaklarını
lodos yemiş bir vapur gibi ağlıyorum
şehir boşaldı, hayaller kimsesiz kaldı
tanıdık bir ses gibi sis düdüklüleri
mekanım yosun tutmuş kaldırımlar
deliksiz düşler kuracağım şimdi

Hüseyin Mıngıroğlu

Kuzguncuk huzurun adresidir

(Bir Kuzguncuk şiiri)

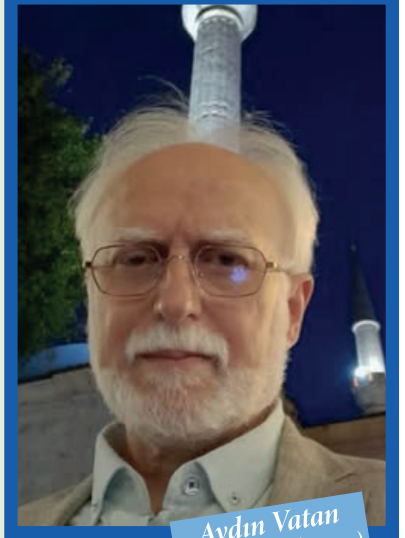
Kuzguncuk'ta gittiğinde karanlık olsa da
Her şey aydınlatır gözünün önünde.
Kuzguncuk'ta herkesin sıcacık bakışları,
Umut yeniden doğar gönlüne.

Kuzguncuk'un sonbahar yaprağı gibi renkli
sokakları,
Anlatır tarihi evlerinin hikâyesini.
Her köşesinde saklıdır geçmişin izleri,
Eski zamanlar fısıldar rüzgârın sesini.

Martılar selam verir Boğaz'ın mavisine,
Çay kokusu karışır denizin nefesine.
Burada her adım bir hatıra dönüşür,
Sevgi dokunur insanın en derin yerine.

Kuzguncuk sadece bir semt değildir aslında,
Huzurun adresidir gönüllerin arasında.
Bir kez yolu düşenin aklında hep kalır,
Her mevsim yeniden çağırır insanı kollarına.

Miranda Tyabladze

Aydın Vatan
(Kuzguncuk İmamı)

Dostlar yatay gelmeden önce dikey gelmenizi bekliyoruz...

Kuzguncukspor köyde neyi değiştirdi?

Ahmet TÜZÜN
Gazeteci-Yazar

Hayal bu ya...

Sırt çantaları boylarına yakın çocukların, semtin ara sokaklarındaki evlerinden çıkıp, büyüklerin ellerinden

tutarak, antrenman sahasına doğru hızlı adımlarla yürüdüklerini düşünelim.

Hocaları onları güler yüzle karşılamaktadır. Soyunma odasından neşe içinde çıkan çocuklar, hemen idman ciddiyetine bürünür. Saha içinde ısınma hareketlerinden, kondisyon ve taktik çalışmalarından sonra yapılan çift kale maçta, hepsi de hünerlerini sergilemek için canla başla ter dökmektedir.

Saha kenarında seyredenler de en az onlar kadar heyecanlıdır.

Torunlarını Arda Güler'e benzetenler, evlatlarını Avrupa liglerinde top koştururken hayal edenler, kendileri oynuyormuşçasına heyecandan heyecana sürüklenmektedir.

Semtin bütün sakinleri orada bir araya

gelmiş, yürekler birlikte atmaktadır. Okul müdürü çevresindekilere; spor yapan çocukların derslerinde başarılı olmasının yanı sıra, arkadaş ilişkilerinde de uyumlu ve verimli olduğunu, büyüklerine karşı saygıda kusur etmediğini anlatmaktadır. Bir güvenlik görevlisi, spor yapanların kötü alışkanlıklardan uzak durduğunu ve toplumun sosyal dokusuna olumlu katkıda bulunduğunu ifade etmektedir.

Hafta sonunda Kuzguncukspor A Takımı'nın ligde şampiyonluk karşılaşması olacaktır ve biletler çoktan tükenmiştir. Lokantasından emlak ofisine, sanat galerisinden ekmek fırınına bütün esnaf seferber olmuş; kırgınlıkları, küskünlükleri bir kenara bırakarak, takımın zaferi için el birliğiyle çalışmaktadır. Alınan önemli galibiyetten sonra tanışın tanımazın herkes birbirine sarılmakta, bir sevinç yumağı hâlinde zaferi birlikte kutlamaktadır. Bayram havasına bürünen sokaklarda, caddelerde şarkılar söylenmekte, halaylar çekilmektedir.

Kuzguncuk'ta böyle bir sinerji oluşturacak ve bunu enerjiye çevirecek başka bir sihirli değnek var mıdır? Sporun, futbolun, dostluğun, sevginin etrafında birleşmek ve yarınlara daha bir ümitle bakmak...

Kuzguncuk bu hayali ve hayalin gerçeğe dönüşmesini hak etmiyor mu dostlar?

La Mekân,
Kadir
Şişman'ın
eski
bakkalının
bulunduğu
yerde
açılan ve
Kuzguncuk'un
ilk kafeleri
arasında
yer alan özel
mekânlardan
biriydi.

Metin Sever, Pınar Altunpul, Hakan Yüksel ve Engin Şenol, kış günlerinde burada bir araya gelir; uzun, keyifli sohbetlere dalarlardı. Dörtlülük, fırsat buldukça o günleri anmayı da ihmal etmiyor.

KUZGUNİ

Oya Çoşkun

Kuzguncuk'un Sorunlarını Hep Birlikte Konuşalım

Kuzguncuk, sadece güzel sokakları ve tarihi dokusuyla değil, komşuluk kültürüyle de değerli bir semttir. Ancak bugün bu güzelliği gölgeleyen birçok sorunla karşı karşıyayız.

Ağaç diplerine bırakılan çöpler, yerlere atılan sigara izmaritleri, kaldırımların olması gerekenden fazla işgal edilmesi, fahiş kira artışları, ev sahiplerinden çok ev sahibi gibi davranan bazı kiracılar ve esnafın gün içinde kullandığı yüksek sesli çöp arabaları artık hepimizin ortak problemi haline geldi.

Kuzguncuk sadece gençlerin değil, aynı zamanda büyüklerimizin de evidir. Hatta bu semti asıl sahiplenilenler, ömürlerini burada geçiren, anılarıyla Kuzguncuk'u bugüne taşıyan büyüklerimizdir. Ne yazık ki bugün onların oturup nefes alabilecekleri, sohbet edebilecekleri alanlar bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azaldı. O kalan birkaç yer de kaybolursa, Kuzguncuk'u Kuzguncuk yapan ruhu da yavaş yavaş kaybederiz. Çünkü buranın geçmişi, yaşanmışlıkları ve kültürü onların hatıralarında yaşamaktadır.

Bir diğer önemli konu ise pazar yeridir. Pazarın kurulduğu sokak, araç ve yaya trafiğinin yoğun olduğu, çok sayıda hanenin bulunduğu bir yaşam alanıdır. Pazar sabahları oluşan gürültü, burada yaşayan vatandaşlarımız için ciddi bir rahatsızlık oluşturmaktadır. Bizce pazarın, kapanan postanenin bulunduğu sokağa taşınması hem esnaf hem de mahalle sakinleri açısından daha uygun ve daha sağlıklı bir çözüm olacaktır.

Kuzguncuk hepimizin. Sorunları görmezden gelmek yerine konuşalım, tartışalım ve ortak akılla çözümler üretelim. Gelin, Kuzguncuk'u birlikte koruyalım, birlikte güzelleştirelim ve gelecek nesillere hak ettiği şekilde bırakalım.

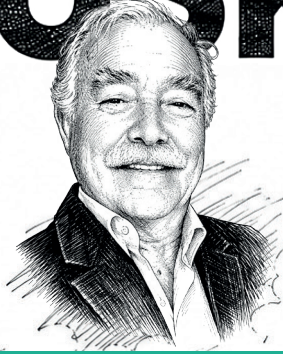
Geçmiş olsun!

Kuzguncuk'tan komşumuz, değerli şef Refika Birgül'e geçirdiği talihsiz kaza ve ardından olduğu ameliyat nedeniyle geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz.

Refika Birgül'ün en kısa sürede sağlığına kavuşmasını diliyor, kendisini yeniden Kuzguncuk sokaklarında sağlıklı görmeyi bekliyoruz.

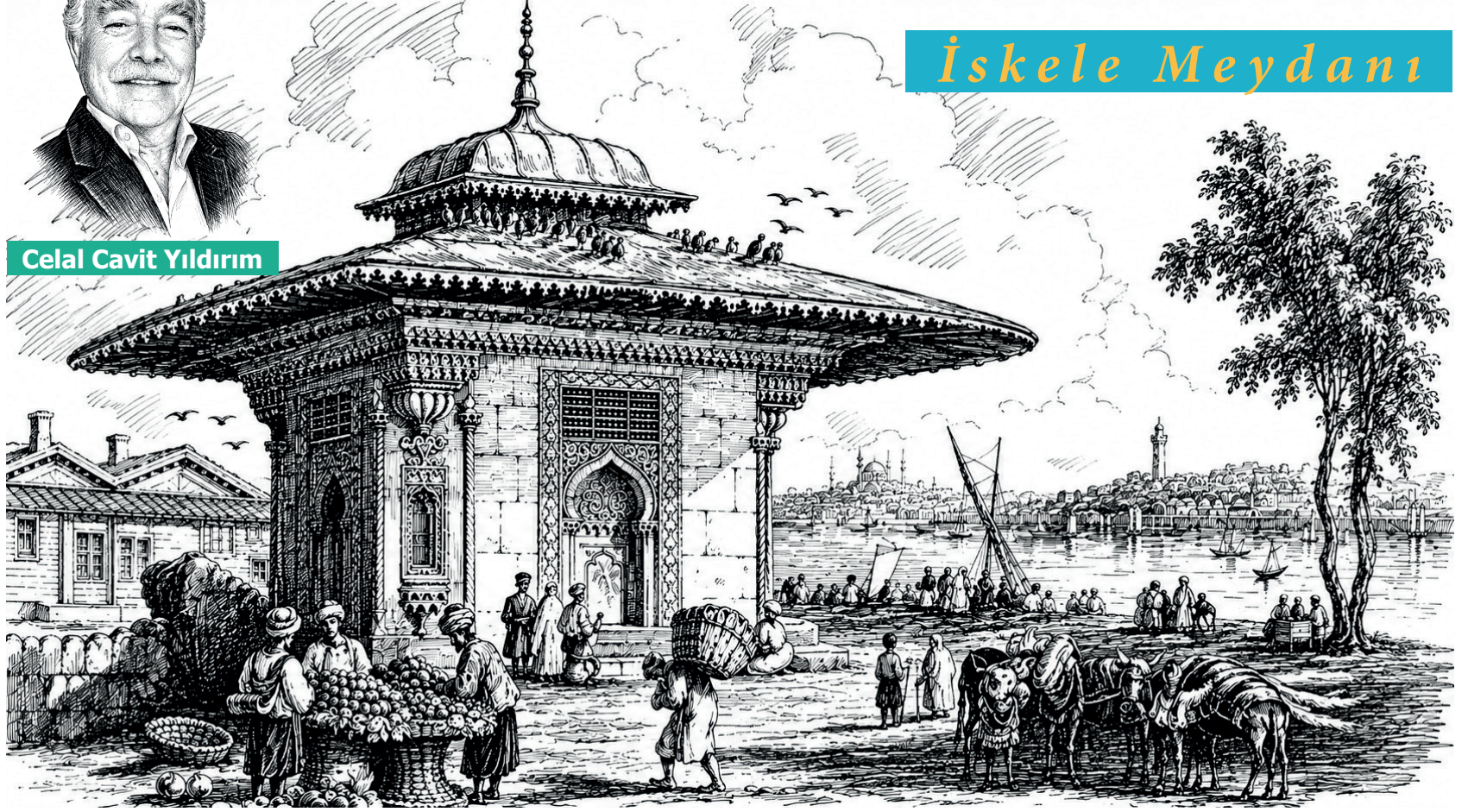

ÜSKÜDAR MEYDANI

Celal Cavit Yıldırım

İskele Meydanı

Üsküdar Meydanı oldukça geniş, sıcacık görünümlü, şahane iki büyük camisiyle Boğaziçi'nin en şık duruşlu meydanlarından biridir. Entelektüel ve mistisizm yüklü havasıyla gün boyu insanların cazibe merkezi hâline gelmesine neden olur.

Günübirlik Üsküdar Meydanı'ndan denizi seyretmeye, camilerinde namaz kılmaya, çarşısından alışveriş yapmaya gelen İstanbullu hemşehrileriyle sevgi bağlılığı içindedir.

Tabii ki yabancı turistleri unutmamak gerek. Onlar için ise sürekli bir tarihî araştırma ve öğrenme kampüsü gibidir.

İskele ve otobüs duraklarının birbirini tamamlayıcı taşıyıcılar oluşumuna Marmaray'ın verdiği değer anlatmakla bitmez.

Yaya ve araç trafiği, deniz seferleri, metronun sürekli toplu ulaşımına katkısı ile müthiş bir hareketliliğin yaşanmasına neden olur.

Uluslararası meydan tanımına en uygun alanlardan biridir desek katıyen abartmış olmayız.

En zor durumda olanlar ise,

otobüs şoförleri. Vatandaşların durmaksızın gelen soruları ile sabırları sınanan kaptanlar bazen oldukça bunalıyorlar. İskelede ise böyle bir sorun yok. Tarifeli seferler ışıklı panolarda sürekli yenilenmekte.

Telaşlı yürüyüşler, koşarak bir yerlere yetişmeye çalışanlar, telefonlarıyla bağıra bağıra konuşanlar, her meydanın olduğu gibi, bu meydanın da olmazsa olmazları. Meydanın yenilenmesiyle lokantalar, kafeler de kendilerini sunuma katkıda çalışıyorlar.

Bilhassa akşamları ışıll...

Meydana bakan Mihrimah Sultan Camii,

yenileyerek, görsel bulunmaya

meydan ışıll

Üsküdar İskele Meydanı'nda Kanuni Sultan Süleyman'ın kızı Mihrimah Sultan için Mimar Sinan'a yaptırdığı camidir. Sinan'ın erken eserlerinden biridir.

Caminin avlusu diğer tarihî camilere göre önden küçüktür. Sağ yanda ve kible duvarı tarafında genişçe bir alan vardır. Cami inşasına 1540'ta başlanıp 1548'de tamamlanmıştır.

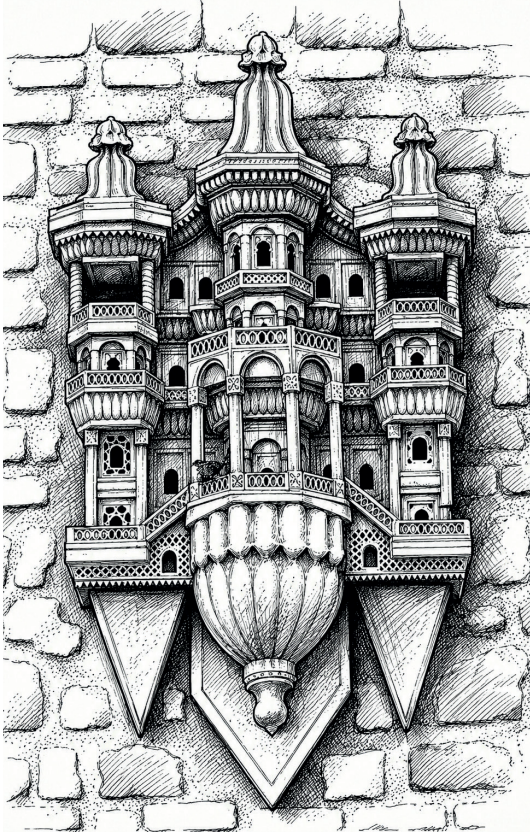
Mihr ü mâh, güneş ve ay manasına gelmektedir. Beyazıt Yangın Kulesi ya da ona yakın yüksek binalardan bakılınca sabah güneşinin iki minarenin ortasından doğmakta olduğu görülür.

Akşam gün batımında ise (hicri takvime göre her ayın on dördünde) ayın doğuşu izlenmektedir.

İskele Meydanı'nın diğer camisi ise Valide-i Cedid Camii'dir. 1708-1711 yıllarında Sultan IV. Mehmet'in eşi, Sultan III. Ahmet'in annesi Emetullah Rabia Gülnuş Sultan tarafından yaptırılmıştır. Mimarı Kayserili Mehmet Ağa'dır.

Dış kütlede dikkati çeken en önemli ayrıntı ise türünün ilk örneklerinden olan kuş evleridir. Oldukça zarif tasarlanmış bu detaylar Osmanlı'daki hayvan sevgisinin güzel örneklerindendir.

Gülnuş Emetullah Valide Sultan'ın gömülü olduğu açık türbe külliyesinin dış avlu duvarı üzerindedir. Türbeye bitişik olarak bir de sebil yapılmıştır. Ayrıca bir de çeşmesi vardır.

Birbirinden güzel camilerin ve tarihî eserlerin yer aldığı bu eşsiz meydanın Selman-ı Pak ile Hakimiyet-i Milliye caddelerinin kesiştiği noktadaki Selman Ağa Camii, II. Bayezid'in

Kapı Ağası ve Darüssaade Ağası Selman Ağa tarafından yaptırılmıştır.

Caminin hemen önünde ise üç yüzlü Horhor Çeşmesi bulunmaktadır. Son olarak 1895 yılında onarımdan geçen caminin yanında da Selman Ağa'nın mezarı yer alıyor.

Hakimiyet-i Milliye Caddesi'ne bakan tarafta ise Kara Davut Paşa Camii bulunmaktadır. 1495 yılında II. Bayezid'in vezirlerinden Kara Davut Paşa tarafından yaptırılmıştır.

Göze çarpan diğer önemli bir yapı ise Mimar Sinan'ın yaptığı en son hamam olan binadır. Sultan III. Murat'ın annesi Nurbanu Valide Sultan tarafından Valide-i Atik Külliyesi'ne gelir getirmek üzere 1574-1583 yılları arasında çifte hamam şeklinde yaptırılmıştır. 1962 yılında restore edilerek "Mimar Sinan Çarşısı" adıyla işlevini sürdürmektedir.

"Kuşkonmaz Camii" olarak da bilinmektedir.

Şehrin Asya yakasındaki kervan yolunun ve Üsküdar İskelesi'ne uğrayan gemilerin su ikmali yapılması için inşa edilen III. Ahmet Çeşmesi, bir çeşme anıtı denilecek kadar şahane bir mimari tarzla inşa edilmiştir.

Sultan III. Ahmet'in emriyle (1728-1729), annesi Rabia Emetullah Gülnuş Sultan'ın hayratı olarak Sadrazam Damat İbrahim Paşa tarafından yaptırılmıştır.

Üsküdar Meydanı'na bakan nikâh salonu ve belediye sosyal tesisleri de Boğaziçi'nin en sade ve güzel mekânlarından biridir. Daha önceki yıllarda, daha doğrusu denizin toprakla kucaklaştığı yıllarda Kız Kulesi'ne yakın Salacak Plajı'nı hatırlatmadan geçemeyeceğim.

Asker olan dayımla çocukluğumda birçok kez gittiğim Salacak Plajı İstanbul'un ünlü plajlarından biriydi.

Daha sonraları plajın arka tarafına çay bahçeleri yapılmaya başlanmıştı. İşte tam o yıllarda nikâh merasim töreninden hemen sonra eşim ile birlikte buraya gelip Boğaziçi'ni seyrederek çaylarımızı yudumladığımızı dün gibi anımsıyorum. Üsküdar ile birçok deyim ve atasözü bulunmaktadır.

"Atı alan Üsküdar'ı geçti", "Üsküdar'da sabah oldu" bunlardan yalnızca birkaç tanesidir.

Ve "Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur" mısrasıyla başlayan, nihavent makamındaki Kâtibim adlı İstanbul türküsü sınırlarımızı aşarak bütün dünyada bilinen bir eser olmuş, onlarca yabancı dilde söylenmiştir.

Üsküdar Meydanı'nı bırakın, birkaç sayfada anlatmayı, bir kitaba dahi sığdırmanın zor olacağını bilenlerdenim.

TARLABAŞI - KAYIP ŞEHİR

Kuzguncuk'tan komşumuz, fotoğrafçı ve foto muhabiri Ali Öz'ün yaklaşık 10 yıllık emeğinin ürünü olan "Tarlabası - Kayıp Şehir", yeniden okurlarıyla buluştu.

Yaklaşık 50 bin kareden oluşan arşivin seçkisinden

insan hikâyelerini ve İstanbul'un toplumsal hafızasını geleceğe taşıyor.

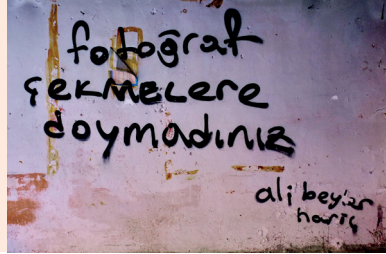
ardından yeniden yayımlandı.

Komşumuz Ali Öz'ü kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

İlk baskısı kısa sürede tükenen

ve İskenderiye Kütüphanesi koleksiyonuna giren bu değerli çalışma, aradan geçen 10 yılın

hazırlanan eser, yok olan bir semtin izlerini, görünmeyen

GENÇ GÖZÜYLE

Geldim, gördüm, yazdım...

Kuzguncuk'ta

2 Ay

Naz Görür

(Öğrenci)

Kuzguncuk'a ilk adımımı attığım anda anladım ki burada zaman büyükşehirlerin telaşına teslim olmamış; evler, yılların hatıralarını sessizce taşımaya da devam ediyor.

Kuzguncuk'u gezerken en çok dikkatimi çeken şey insanların birbirine karşı samimiyetiydi. Esnaflar müşterisini adıyla tanıyor, komşular birbirinin hâlini hatırlıyor. Burada selam vermek bir nezaket değil, hayatın doğal bir akışı olmuş.

Ayrıca sokaklarda huzurla yatan kedilerin, köpeklerin varlığı ve onlara gösterilen özen Kuzguncuk'un yalnızca insana

değil, her canlıya kucak açan bir mahalle olduğunu hatırlatıyor.

Kuzguncuk'un sevilen duraklarından biri olan ve benim de yardımcı olup vaktimi geçirdiğim, İbrahim amcam ve Ebru yengemin kurduğu Kuzguncuk Kavurmacısı yalnızca lezzetli yemekleriyle değil, mahalle ruhunu da yaşatan önemli adreslerden biri hâline gelmiş. Buraya gelenler sadece güzel bir yemek yemiyor; aynı zamanda mahalledeki sıcaklığın ve samimiyetin bir parçasına da şahit oluyor. Kuzguncuk'un sokaklarını süsleyen birbirinden keyifli kafeler de semtin ruhunu tamamlıyor.

Kimisi cadde üzerinde, kimisi rengârenk çiçeklerin arasında hizmet veren bu dükkânlar sadece kahve içilecek yerler değil; dost sohbetlerinin, uzun kahkahaların ve güzel anıların biriktiği yaşam alanları.

İstanbul'un kalabalığında böylesine sıcak bir mahalle kültürünün hâlâ yaşamaya devam ettiğini görmek umut verici. Belki de bu yüzden Kuzguncuk'tan ayrılırken insanın aklında sadece gördükleri değil, hissettikleri kalıyor.

Burası bana bir mahallenin taşla, toprakla ya da binalarla kurulmadığını öğretti. Bir mahalleyi ayakta tutan; hatırlamak, selamlaşmak ve aynı

YANYA'DAN İSTANBUL'A

Kuzguncuk'tan
komşumuz
Sayra Onur Öz'ün
yaklaşık 20 yıllık
araştırmasının ürünü
olan kitabı okurlarla
buluştu.

1887'den 1940'lı yıllara uzanan eser; bir ailenin hikâyesi üzerinden Balkanların kaybını, göçü ve Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan tarihsel dönüşümü tarihî belgeler ışığında anlatıyor.

Kişisel bir aile hikâyesinden yola çıkan bu çalışma, aslında Balkanlardan Anadolu'ya göç etmek zorunda kalan yüz binlerce insanın ortak hafızasına da ışık tutuyor.

Komşumuz Sayra Onur Öz'ü kutluyor, kitabının okuru bol olsun diyoruz.

sokağın anısını birlikte taşımaktır. Dilerim bu sokaklarda hâkim olan komşuluk sesleri hiç susmaz. Bu yazıyı bitirirken Kuzguncuk'u bana sadece sokaklarıyla değil, insanlarıyla da tanıtan birkaç güzel insana teşekkür borçluyum. Bu mahalleyi gezerken gördüklerim kadar dinlediklerim de bana çok şey kattı. Hayata farklı pencerelerden bakmayı öğreten ve bildiklerini paylaşmaktan çekinmeyen insanların varlığı, Kuzguncuk'un en büyük zenginliklerinden biri. Bu satırlar bana o bakış açısını kazandıran ve bu yazıyı yazma şansı tanıyan tüm güzel insanlara küçük bir teşekkürdür.

YAKIN ZAMANLARDA ARAMIZDAN AYRILANLAR

RAHMETLE ANIYORUZ

Kuzguncuk güzel insanlarla doluydu. Kimileri güzel anılar bıraktı, kimileri sessizce uçup gitti. Fotoğraflara baktığımızda, 'Vay, o da mı gitmiş?' diyeceğimiz o kadar çok isim var ki...

Fazıl İhsan Sayın
(Ağustos 2026)

Ahmet Zuver Türkmen
(Ağustos 2026)

Fatma Çelik
(Ağustos 2026)

Kuzgun Kahvesi

Dünya Mutfağı ve Kahvaltı
Kuzguncukta Lezzetin Tek Adresi

Kuzguncuk Mahallesi , İcadiye Cd.No:25,
Üsküdar,İstanbul Istanbul,Turkey

Kuzguncuk Burger Coffe

Kuzguncuk'un samimi sokaklarında dumanı
üstünde enfes burgerle tanışmaya hazır
mısınız? Her ısırıkta taptaze malzemeler,
özenle hazırlanmış soslar ve tam kararında
pişmiş etin mükemmel uyumu...

Kuzguncuk,İcadiye Cd.No:44, 34674 Üsküdar/ İstanbul
Tel:(0216) 201 28 28

Bubble Waffle
Taptaze meyveler, dondurma ve soslarla!

Bardak Waffle
Pratik, lezzetli ve tam size göre!

Iced Latte
Yoğun kahve lezzeti
soğuk sütle buluştu.

Iced Americano
Ferahlatıcı, sade
ve enerjik.

Limonata
Taze limonun
ferahlatıcı lezzeti her
gudumda!

Iced Americano
Sıcak, soğuk ve bol
köpüklü kahve çeşitleri.

Dondurma
Her mevsimin vaz
geçilmez güzelliği.

Milk Shake
Farklı aromaların ve farklı
keyiflerin birleşimleri.

Kuzguncuk mah. Tufan sok.
No : 8 / A Üsküdar/İstanbul

Instagram :
kuzguncuksecoawaffle

0530 554 70 14

Kuzguncuk
Mercan Manavı

**İyi Meyve, İyi Sebze,
İyi Komşuluk**

0 530 694 61 37 İcadiye Caddesi 63\A Mehmet Çağlayan
Kuzguncuk

Huzurla ve Mutlulukla

Turgut ve Semiha Çetin çifti, Yıldırım Çayevi'nin vazgeçilmez sakinleri. Oturdıkları köşeye huzur katan çift, örnek davranışları ve hoş sohbetleriyle çayevinin sevilen isimleri arasında yer alıyor.

Turgut Bey'in iş yaşamında edindiği deneyimleri, yaşadığı birbirinden ilginç olayları ve her biri altın değerindeki tavsiyelerini dinlemeye doyum olmaz.

Huzurunuz, mutluluğunuz ve sağlığınız daim olsun, güzel aile...

45 Yıllık Dostluk

Zafer Batar ile Tayfun Berk Kurtoğlu'nun dostluğu çocukluk yıllarına dayanıyor. Hollanda'da yaşayan Zafer, fırsat buldukça soluğu Kuzguncuk'ta alıyor. Hoş geldin Zafer!

Trafik artık kâbus hâline geldi.

55 yıllık Kuzguncuk sakini Mehmet Ertan Özcan:

İcadiye Caddesi'ndeki onarım çalışmalarının tamamlanması, Yenigün Sokak'ta oturan bizleri bayram ettirdi. Çünkü 60 gün boyunca âdeta işkence çektik. Yoğunluk azalsa da özellikle araçların parke taşları üzerinde çıkardığı gürültü devam ediyor. Yaşadığımız durum hâlâ işkence gibi. Merkezdeki ara sokaklarda yaşanan trafik sorununa artık bir çözüm bulunmalı.

Karakaş Ailesinin Mutlu Günü

Kuzguncuk'un en eski esnaflarından tesisatçı Remzi Usta'nın biricik torunu; Burhan ve Şennur Karakaş çiftinin kızı, genç iş insanı Emre Karakaş'ın kız kardeşi Dr. Minel'i İskenderun'a gelin verdik.

Kuzguncuk Gelin Verdi

Kuzguncuk Varlık'ın sayfalarında başarı hikâyesine yer verdiğimiz Dr. Minel'in düğünü, ağabeyi Emre Karakaş'ın sahibi olduğu Kanlıca Ceremony Açık Hava Düğün Alanı'nda gerçekleştirildi.

Dr. Minel, Deniz Üsteğmen Halil Tel ile hayatını birleştirdi. Genç çiftte bir ömür boyu mutluluk diliyor; Karakaş ve Tel ailelerini kutluyoruz.

Avukat
Özcan
Bakırcı

3

İskele Kafe Sohbetleri

ŞIKLIK DEDİĞİN BİRAZ DA SAYGIDIR:

Celal Ayhan

ÖZEL
RÖPORTAJ

Kuzguncuk İskelesi'nin girişinde, Vapur Kafe'nin denize açılan kapısının hemen yanında oturuyor Celal Ayhan. Yine aynı masa... Önünden geçenlerin selam verdiği, vapurdan inenin bir an durup baktığı o tanıdık köşe. Fakat bu kez masada yalnızca bir konuk değil; bir semtin hafızası, Boğaz'ın değişen yüzüne çocukluğundan beri tanıklık etmiş bir hayat oturuyor.

1938'de, birkaç adım ötede sahildeki bir yalıda dünyaya geliyor Celal Ayhan. Yalı bugün yok. Yıllar önce çıkan bir yangınla kaybolmuş; geriye boş bir arsa ve denize doğru uzanan birkaç temel kalmış. Ama hafızada evler kolay kolay yıkılmıyor. Celal Ayhan'ın zihninde o yalı hâlâ bütün canlılığıyla duruyor.

İlk bakışta dikkat çeken yaşı değil, üzerinde taşıdığı eski İstanbul zarafeti. Şapkası, ince çerçeveli gözlükleri, ince bıyıkları, özenli kıyafeti ve boynundaki fuları... Bunlar yalnızca bir giyim alışkanlığı değil, bir dönemin terbiyesi gibi.

Kuzguncuk'ta herkes onu "Celal Amca" diye bilir. Bazen bir yabancı yaklaşıp fotoğrafını çekmek ister. Celal Amca gülümsüyor, hafifçe doğrulur, hiç itiraz etmez.

Fotoğrafa alışkındır.

Çünkü kendisi zaten biraz fotoğraf gibi: Zamanın içinde duran ama zamana teslim olmayan bir görüntü...

Dört yaşındayken doğduğu yalı yanıyor Celal Amca'nın. Aile iki yıl Çinili Köşk'te kalıyor. Ardından babası Mustafa Ayhan, Nakkaştepe'de yaşayacakları evi alıyor. Bütün bu taşınmalara rağmen Celal Ayhan Kuzguncuk'tan kopmuyor. Çünkü Kuzguncuk onun için yalnızca bir semt değil; çocukluk, arkadaşlık, sahil, kayalıklar ve en önemlisi deniz...

Çocukluğunun en eski anılarından biri Cemil Molla havuzu. Yıkılmış bir yalidan geriye kalan bu havuzda Kuzguncuklu

çocuklar yüzmeyi öğreniyor.

Celal Ayhan'ın denizle ilişkisi de burada başlıyor. Henüz altı yaşında. Oltası yok. Misinası yok. İğnesi yok. Ama balık tutmak istiyor.

Toplu iğneleri eğip kanca yapıyor, evde bulduğu iplikleri misina yerine kullanıyor. Sonra sahile iniyor. Evdekiler onu bu meraktan vazgeçirmeye çalışıyor. O ise camdan atlayıp sahile kaçacak kadar kararlı. Ablası yakaladığında kulağından tutup eve götürüyor.

Bir süre sonra aynı çocuk yine sahilde.

– İlk balık tutma deneyiminizi hatırlıyor musunuz? Nasıl bir çocuktu o Celal?

Celal Ayhan: Daha altı yaşındaydım. O yaşı balık tutmak için gereken hiçbir şey bende yoktu. Oltam yok, misinam yok, kancam yok. Ama aklım balıkta.

Toplu iğne buluyordum. Onu eğip büküp kanca yapıyordum. Evdeki ipliklerden bir şeyler ayarlıyordum. Bugün düşününce komik geliyor ama o zaman bana göre çok ciddi bir işti. Sahile iniyordum. Kayalıkların üzerinde durup balık bekliyordum. Evdekiler "Gitme, denize düşersin, başına bir şey gelir" diyorlardı. Ama ben durmuyordum. Camdan atlayıp sahile kaçtığım çok oldu. Ablam beni yakaladığında kulağımdan tutup eve götürürdü.

Ben biraz sonra yine kaçırdım.

(Gülüyor.)

– Peki balıkçılık sizin için ne zaman bir oyundan olmaktan çıkıp hayatınızın parçası oldu?

Celal Ayhan: Önce oyundu tabii. Ama bazı oyunlar insanın hayatını belirliyor. Ben denize indikçe daha çok merak ettim. Balığın nerede olduğunu, ne zaman çıktığını, suyun nasıl hareket ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Sonra baktım ki denize çıkmak benim için yalnızca oyun değil, bir ihtiyaç olmuş. Balıkçılık benim için bir işten önce aidiyet meselesi. Boğaz'la kurduğum bağ. Denize çıkmadan kendimi tamamlanmış saymam. Suyun üzerine bakmak, akıntıyı okumak, balığın nerede olacağını anlamak, rüzgârı takip etmek, suyun rengini görmek... Bunlar zamanla insanın içine yerleşiyor.

– Kendi teknenize sahip olmak önemli bir aşamaydı galiba. Ne zaman kendi teknenize sahip olabildiniz?

Celal Ayhan: Ortaokuldan sonra babam okumamı pek istemedi. 16 yaşındayken ağabeyimle birlikte Kapalıçarşı'da babamın yorgancı dükkânında çalışmaya başladım.

Kapalıçarşıda esnaflığın kurallarını öğrendik: İnsanı tanımayı, müşteriye anlamayı, sözün kıymetini, verilen sözün arkasında durmayı...Babam vefat ettikten sonra ağabeyimle birlikte dükkânı 1980 yılına kadar işlettik.

Ben o dönemde de boş bulduğum her an balığa giderdim. Kuzguncuklu arkadaşlarımızın tekneleriyle denize açılıyorduk. Kapalıçarşı'nın kalabalığı ile Boğaz'ın sessizliği arasında iki ayrı dünya kurdum kendime. Nihayet 1975 yılında kendi teknemi aldım. Adını **Ayhan** koydum.

– Boğaz'a ve denize dair bilgileri kimden öğrendiniz? Bu konuda yol gösteren birileri oldu mu?

Celal Ayhan: Esas ustam Kasımpaşalı Namık'tır.

Bana işin inceliklerini o öğretti. Nerede duracağını, nasıl bakacağını, suyu nasıl okuyacağını, balığın nerede olacağını... Ben de öğrendiğimi saklamadım. Kuzguncuk'ta kim merak ediyorsa anlattım. Çünkü balıkçılık yalnızca kişinin kendisine ait bir bilgi değildir. Biri sana öğretir, sen başkasına öğretirsin. Kasımpaşalı Namık'tan bana, benden başkasına...

– Balıkçılık sizi geçindirdi mi?

Celal Ayhan: Tabii ki geçindirdi. Özellikle lüfer zamanı çok bereketli olurdu. Günde 50–100 balık tuttuğumuzu bilirim. O zaman deniz de verirdi, insan da emeğinin karşılığını alırdı.

Balık tuttuğumuz zaman satardık. Ben bir dönem ipe dizip Kuzguncuk İskelesi'nde 50 kuruşa balık sattığımı hatırlıyorum. Şimdi düşününce insanın hoşuna gidiyor.

Çocuklukta toplu iğneden kanca yapıyorsun, sonra büyüyorsun, kendi teknen oluyor, balık tutuyorsun, tuttuğunu satıyorsun. Denizle böyle bir hayat kurduk.

– Bugünkü Boğaz'a baktığınızda ne görüyorsunuz?

Celal Ayhan: Değişimi görüyorum.

Eskiden izmarit vardı. İstirangiloz vardı. Şimdi bunlar azaldı, bazılarını artık göremiyoruz. Deniz kirlendi. Balık azaldı. Boğaz hâlâ güzel. Ona kimse bir şey diyemez. Ama eski cömertliği yok. Eskiden denize çıktığında neyle karşılaşacağını biliyordun. Balık daha fazlaydı. Su daha farklıydı.

– Gelelim semtinize...Eski Kuzguncuk'a dair en çok neyi özleyorsunuz?

Celal Ayhan: En çok insanları özleyorum.

Gayrimüslim komşularımızı. Rum'u, Ermeni'si, Yahudi'si... Hepimiz bir aradaydık. Kapılar kilitlenmezdi. Sofralar paylaşıldı. Birbirimize bakarak büyüdük. Şimdi bakıyorum,

herkes kendi içine kapanmış gibi. O zaman insanlar birbirinin hayatını bilirdi. Birinin başına bir şey gelse herkes koşardı. Komşuluk başka bir şeydi. Şimdi insanlar aynı apartmanda oturuyor ama birbirini tanımıyor.

Bir de çok basit bir şey söyleyeceğim... Arabayı sokağa rahatça bırakabilmeyi özleyorum.

(Gülüyor.)

– Çocukluğunuzun Kuzguncuk'u nasıldı?

Celal Ayhan: Daha sakindi ama daha doluydu. İnsanla doluydu. Çocuk sesleri vardı, komşu sesleri vardı, müzik sesleri vardı. İcadiye'de laterna çalardı. İnsanlar dans ederdi. Hayat sokaktaydı.

– 6–7 Eylül olaylarını nasıl hatırlıyorsunuz?Yaşananlardan Kuzguncuklular da etkilendi mi?

Celal Ayhan: Unutulacak gibi değil. O günlerden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.Çocuk olduğum için her şeyin siyasi tarafını anlayacak yaşta değildim belki. Ama insanların yüzündeki korkuyu hatırlıyorum.. Dükkânların camları kırılıyor. İnsanlar birbirine bakıyor. Bir şey olmuş. Bir şey değişmiş. Sonra yavaş yavaş bazı insanlar gitmeye başladı. İşte asıl o zaman anlıyorsun. Bir semt sadece binalardan oluşmaz.

– O günlere dair aklınızda kalan en net görüntü nedir?

Celal Ayhan: Bakkal Todori'nin

dükkânı. Camlar kırıldığını insanların içeri dolduğunu hatırlıyorum.

O görüntü hâlâ gözümün önünde. Sonrası sessizlik. Sonra yavaş yavaş giden insanlar... Bir insanın gitmesini o zaman belki tam anlayamıyorsun. Ama yıllar sonra dönüp baktığında anlıyorsun. O giden yalnızca bir insan değil. Bir alışkanlık gidiyor. Bir ses gidiyor. Bir komşuluk gidiyor. Bir sokak eksiliyor.

– Sizce Kuzguncuk o eski ruhunu tamamen kaybetti mi?

Celal Ayhan: Hayır. Taşıyor ama eksik taşıyor. Yine de birçok yere göre daha iyi. Kuzguncuk'un hâlâ bir havası var. İnsanlar birbirine selam veriyor. Bazı eski alışkanlıklar devam ediyor. Ama eski samimiyet, eski içtenlik... Onlar azaldı.

Sohbet ilerledikçe insanın gözü Celal Ayhan'ın üzerindeki ayrıntılara takılıyor. Şapkası. İnce çerçeveli gözlükleri. Fuları. Özenle giyilmiş ceket.

Bir başka zamandan kalmış gibi duran bu zarafet, anlattığı eski Kuzguncuk'un doğal bir parçası gibi.

– Sizi hep şık ve bakımlı görüyoruz. Bu özen nereden geliyor?

Celal Ayhan: Eskiden herkes özenirdi. Biz de öyle gördük. İnsan dışarı çıkarken kendine çeki düzen verirdi. Giyinmek sadece kendin için değildir.

Şıklık sadece pahalı giyinmek değildir. Temiz olacaksın. Özen göstereceksin. Karşıdaki insana saygı duyacaksın. Benim anladığım şıklık bu.

Bir an susuyor.

Vapur Kafe'nin denize açılan kapısından Boğaz görünüyor. Uzakta bir vapur ilerliyor. İskelede insanlar inip biniyor. Kuzguncuk'un bugünkü telaşı, Celal Ayhan'ın anlattığı eski

günlerin sessizliğiyle aynı masada oturuyor sanki.

Celal Ayhan'ın gözleri denize kayıyor.

Sonra cümlesini söylüyor:

"Şıklık dediğin biraz da saygıdır."

Belki de Celal Ayhan'ın bütün hayatı bu cümlenin içinde saklı. Denize karşı saygı. Komşuya karşı saygı. Geçmişe karşı saygı. İnsana karşı saygı.

Kuzguncuk İskelesi'nde vapurlar gelip gidiyor. İnsanlar aceleyle yürüyor. Birileri Celal Amca'ya selam veriyor. Bir yabancı yine fotoğrafını çekmek istiyor.

Celal Ayhan hafifçe doğruluyor.

Şapkasını düzeltiyor.

Gülümsüyor.

Ve bir an için hayatlarımızdan çıkıp bir fotoğraf karesine giriyor.

KUZGUNCUK

metetdoner

icadiye Cd. No:10

(0216) 553 3333

KUZGUNCUK'UN GÜZEL ESNAFLARI - 1

Mahallemizde birçok kafeterya, restoran ve lokanta mevcut. Özellikle yıllar önce Marmaray'ın hizmete açılması ve Kuzguncuk ana caddesinin kaldırımlarının genişletilmesinden sonra bu konuda seçenekler çoğaldı.

Daha önce birçok değerli yazarımızın da bahsettiği gibi mahallemizin büyüklerine ve yaşlılarına ise onların istediği gibi nezih ve ekonomik imkânlar sunan lokasyonlar azaldı. Bazı büyüklerimizin bu konuda içten çabaları da oldu. Diğer yandan caddeleri ve sokakları gezdikçe esnaflığını çok ayrı kefeye koyduğumuz bazı mahalle yaşayanlarımızın girişimleri de var.

Açıkçası bu yazımda bu değerli esnaflara mümkün olduğunca yer ayırmak istedim. Daha çok sevdiğim esnaf var. Umarım bir sonraki sayıda onları da yazma fırsatı bulabilirim.

Onur Topaloğlu

TAKICI & TOKACI FATOŞ ABLA

Ortalama 40 senedir Kuzguncuk'ta ikamet eden Fatoş Abla'mızın kendine has bir takı toka tezgâhı var. 20 sene boyunca mahallenin belirli sokaklarında bu el emeği tezgâhını açmış ve uzun süredir de Üryanizade Sokağı'nda işine devam ediyor. Fatoş Abla'nın tezgâhında özene bezene ördüğü rengârenk çantalar, bebek hırkaları ve patikler bulabilirsiniz. Ayrıca tedarik ettiği onlarca çeşit takı ve toka mevcut. Kendisinde bazı çocuk oyuncakları ve şapkalar da bulabilirsiniz.

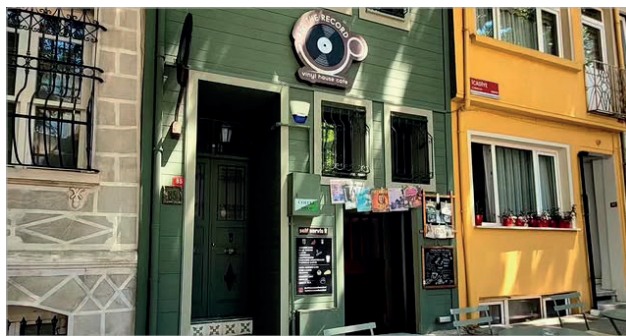

İNAL ÇAYEVİ

Kuzguncuk Paşalimanı Caddesi'nde, iskelenin karşı caddesinde ufak bir çay ocağı görürsünüz. 12 senedir aynı yerde her daim güzel çay demleyen İnal ailesinin büyük oğlu Eyüp Bey'in genelde başında durduğu çayevini sabahları babası Nezir Amca açar. Türk kahvesini daima içmekten keyif aldığım yerlerden biri olan; güler yüzlü, sabırlı ve çalışkan güzel kardeşim Eyüp'ün çayını mutlaka denemenizi tavsiye ederim. Tabii ki çay ve kahve haricinde oralet, meyve suları, limonata, tost çeşitleri gibi farklı seçenekleri de mevcut.

KAFFEE SCHÜTZ – KUZGUNCUK

Yaklaşık 8-9 ay önce Kuzguncuk şubesini açan Schütz, marka tarafındaki profesyonel kurumsal yapısını müşterilerine özveriyle sunarken bir yandan da mahallelinin günlük uğrak noktası hâline geliyor. Kaliteli ürünlerini ve hizmetlerini mahallemizin yaşayanlarına daima güler yüzlü, ciddi ve samimi bir şekilde sunuyor. Özellikle değerli şeflerin elinden çıkan peynirli omlet çeşitlerini bir denemenizi tavsiye ederim. Gurme değilim ama peynirli omletin yanında servis edilen salatanın üzerindeki badem rendeleri bile kahvaltıya ayrı bir keyif katıyor.

OFF THE RECORDS CAFÉ

Kuzguncuk İcadiye Caddesi'nden yukarı doğru çıkarken sol tarafta pikaptan çaldığı belli olan harika şarkılar ilişir kulağınıza... Bazen bir kahve ile soluklanıp o güzel müzikleri hafiften dinlemek istersiniz. Çocukluğumda Atalay Konfeksiyon'un bulunduğu yerde uzun süredir faaliyet gösteren bu güzel kafenin içerisine adım attığınızda birbirinden değerli sanatçıların plakları ile yüzleşirsiniz. O an ayrı bir atmosferde kalakalırsınız. Mahallemizin eskilerinden müzisyen Meli ve eşi Burak'ın işlettiği Off The Records Café'ye mutlaka uğramalısınız.

KUTULA – KUZGUNCUK

Kutula, aslında birçok değerli sanatçının kendi branşlarında güçlerini birleştirerek kurdukları bir güç birliğinin dışarıya sunumu gibi geliyor bana. Ana caddedeki Nail Kitabevi'nin kapısını karşınıza alıp hemen sağa sapınca, biraz ilerleyince Kutula'nın dükkânına ulaşıyoruz. Kutula'ya adımını atan herkes sadece bir ürün satın almıyor; bir kadının (Nurten Hanım) ve değerli sanatçı arkadaşlarının hayaline, emeğine ve üretme cesaretine ortak oluyor. Çünkü inanıyorum ki kadınlarımız birbirini destekledikçe sadece güzel tasarımlar değil, topluma güçlü hikâyeler de sunuyor ve bizlere birçok noktada yön veriyor.

HATİCE ANNE EV YEMEKLERİ

2011 yılından beri Kuzguncuk'ta faaliyet gösteren Hatice Anne Ev Yemekleri aslında uluslararası bir üne de sahip. Müşterilerinin büyük çoğunluğu çeşitli kıtalardan İstanbul'a gelen turistlerden oluşuyor. Hatice Ataoğlu tüm yemekleri titizlikle bizzat kendisi yapıyor ve oğlu Serdar'a her gün teslim ediyor. Serdar Bey ve eşi Merve Hanım ise müşterilerini şirin ve deniz manzaralı lokantasında; başta meşhur mantısı olmak üzere enginar, karnıyarık, zeytinyağlı veya etli yaprak sarma ve diğer leziz ev yemekleriyle güler yüzle ve memnuniyetle misafir ediyor.

TUA COFFEE

Perihan Abla Sokağı'nın son ucunda bulunan ve yaklaşık 1 yıl önce genç bir girişimci olan Tuana Sayın'ın açtığı Tua Coffee, ilk etapta caddenin kalabalığını ve gürültüsünü aşp dingin bir mekân arayanlar için çok ideal bir nokta. Tuana Hanım aslında Radyo, Televizyon ve Sinema üzerine lisans yaparken bir anda hayalindeki konseptte eriştiğini mutlulukla belirtiyor. Kendisini daima güler yüzlü, titiz ve empati sahibi biri olarak gözlemliyorum. Tua Coffee'ye özellikle son zamanlarda bir nevi moda olan Matcha Latte için daimî gelen müşteriler varmış. Tuana Hanım'ın kafesinde servis ettiği ürünlerin başında "olmazsa olmaz" diye belirttiği tiramisusu, özel bir yerden tedarik ettiği kahve çekirdeklerinin bezediği kahve çeşitleri var. Filtre kahve, espresso ve Americano da ürettiği keyifli ürünlerden. Mahallenin nezih bir köşesinde önemli sohbetleriniz ve toplantılarınız için daima tercih edilesi sıcak esnafımıza başarılarının devamını diliyorum.

SEÇO WAFFLE – KUZGUNCUK

Eski Kuzguncuklu Tayfun Berk Kurtoğlu'nun eşi Seçil Hanım'ın 2 ay önce açılışını yaptığı Seço Waffle, yeşil ve turuncular içerisinde âdeta bir Ege kasabası esnafı havası veriyor. Seçil Hanım'ın sır gibi sakladığı waffle hamur tarifinin üzerine özellikle çocukların gözdesi doğal şekerlemeleri zevkinize göre seçebilirsiniz. Birbirinden farklı waffle seçeneklerinin yanı sıra, Seço Waffle'ın ev yapımı limonata, dondurma ve seçkin kahve çeşitlerini keyifle deneyebilirsiniz.

BENCİL DÜKKÂN

İstanbul'un tarihî dokusunu ve renkli sokaklarını ruhunda barındıran Kuzguncuk'un en mütevazı metrekaresinde, sanatın gündelik hayatla iç içe geçtiği özel bir durak yer alıyor: Bencil Dükkân. Aylin Hanım'ın büyük bir tutkuyla hayata geçirdiği bu atölye, semtin mimarisinden ilham alan vitray ve cam boyama çalışmalarıyla mahallenin hafızasını âdeta yeniden yorumluyor. Işığın camla buluştuğu bu mekânda üretilen her bir eser, geçmişe duyulan saygının ve incelikli bir estetik anlayışının yansıması olarak öne çıkıyor. Burası, alışverişten ziyade samimi bir keşif deneyimi vadeden bir sanat alanı. Atölyede cam sanatının yanı sıra, Aylin Hanım'ın özgün yağlı boya resimleri ile doğal taş ve gümüş detaylarla tasarlanmış, seri üretime inat yalnızca bir kez üretilen el yapımı aksesuarlar hayat buluyor. Ziyaretçilerin en çok ilgisini çeken, semtin ruhunu taşıyan karakteristik sokak tabelalı magnet koleksiyonu ve sanat eseri niteliğindeki kartpostallar ise Kuzguncuk'un zamana direnen zarafetini en yalın hâliyle günümüze taşıyor.

Kuzguncuk Pazarlarında Büyüyen Bir Hayal: SBARITA'nın İlham Veren Yolculuğu

*Pandemide bir haftalığına çıkılan memleket yolculuğu, 43 yaşında öğrenilen yeni bir zanaat, küçücük bir evde kurulan büyük hayaller, Kuzguncuk pazarlarında verilen emek ve aile dayanışması... Sanatçı ve zanaatkâr Özgür Şanlı, eşi Hayrünnisa Şanlı ile birlikte kurdukları ve bugün Üsküdar'da üretmeye devam eden **SBARITA** markasının ilham veren hikâyesini gazetemize anlattı.*

"Kader gayrete aşiktır" diyen **Özgür Şanlı**, **SBARITA**'nın doğuşunu ve dönüm noktalarını şu sözlerle aktardı:

Herkese sevgiler, ben Özgür Şanlı. SBARITA markasının asıl kurucusu sevgili eşim **Hayrünnisa Şanlı**'dır. Kendisi üretmeyi seven, emeğiyle var olmayı tercih eden ve geri planda kalmaktan mutluluk duyan bir insan olduğu için bu hikâyeyi anlatma görevini bana bıraktı.

Ben uzun yıllar müzik öğretmeni olarak görev yaptım, aynı zamanda sahne çalışmalarıyla aile bütçemize katkı sağlamaya gayret ettim. Eşim Hayrünnisa ise Anadolu'nun kadim bilgisini, geleneksel üretim anlayışını ve el emeğini günümüzle buluşturarak, farkında olmadan SBARITA'nın temellerini atıyormuş meğer.

Pandemi Dönemi ve Radikal Bir Dönüş

Pandemi döneminde görev yaptığım okulda yapılan acil toplantının ardından içime tarif edemediğim bir his doğdu. Eşimi arayıp, **"Bir hafta ara tatil var, memlekete gidelim; sonra döneriz."** dedim. Yanıma birkaç parça eşya ve çocuklarımızı alıp yola çıktık. O

yolculuk, beklediğimiz bir haftanın yerine yaklaşık iki yıllık bambaşka bir hayatın başlangıcı oldu.

Rahmetli dedemin Isparta Keçiborlu'daki evini onarıp kendimize yuva yaptık. Dünyanın zor günlerden geçtiği o dönemde toprağa sığındık, küçük bir sera kurduk; gül ve lavanta yetiştirerek üretmenin kıymetini yeniden keşfettik.

43 Yaşında Yeni Bir Meslek

İçimde her zaman öğrenme ve öğrendiklerimi başkalarına aktarma isteği vardı. Öğretmenlik yaptığım yıllarda çocukların birçok mesleği tanımadan büyüdüğünü görünce, bu eksikliği gidermek adına **"Bir Günlük Çırak"** isimli bir YouTube projesi hazırladım. Farklı meslekleri bizzat deneyimleyerek gençlere tanıtmayı amaçladığım bu proje tam 46 bölüm sürdü.

İlk bölümde, Isparta Yalvaç'ta el dikimi deri işleri yapan rahmetli ustam Cihat Benzer'in yanında çırak oldum. O gün çekim için gittiğim atölyeden, hayatımın yönünü değiştirecek bir tutkuyla çıktığımı bilmiyordum.

Cesur Bir Karar, Yeni Bir Hayat

Yüz yüze bir süre Özel Zordu şey

eğitim sürecinin başlamasından kısa sonra öğretmenlik sürecim sona erdi. okulda öğretmenlik yapmak hem çok hem de artık istediğim bir değildi. Hayatımın en önemli kararlarından birini vererek tüm tazminatımı deri almak için kullandım. Kimileri bunu büyük bir risk olarak gördü ama ben **"Bir**

Günlük Çıracak” sayesinde tanıştığım bu zanaata inanıyordum. Böylece 43 yaşında yepyeni bir meslek edinmiş oldum.

Bu cesur kararın ardından ailece işe koyulduk. Önce eşim Hayrünnisa, ardından konservatuvarda eğitim gören çocuklarımız deri işlemeyi ve çanta dikmeyi öğrendi. Boş zamanlarında bizimle birlikte üretime katıldılar. Üsküdar’daki küçük evimiz zamanla sevgiyle çalışan küçük bir atölyeye dönüştü.

Kuzguncuk Pazarlarından Üsküdar’daki Dükkâna

Ürettiğimiz el emeği çantaları önce çeşitli alışveriş merkezlerinde açtığımız stantlarda, ardından özellikle Üsküdar Belediyesi Kadın El Ürünleri (KÜP) Projesi kapsamında Kuzguncuk’ta kurulan pazarlarda insanlarla buluşturduk.

Eşim Hayrünnisa’nın burada gösterdiği özveri, bugün geldiğimiz noktada çok büyük pay sahibidir. O pazarlarda sadece ürün satmadık; dostluklar kurduk, güven kazandık ve hayallerimizi adım adım büyüttük. Sonunda bu emek bizi Üsküdar’daki kendi dükkânımıza taşıdı.

Anneanne Hatırasından Patentli Tasarımlara

Yıllar sonra aile büyüklerimizden dinlediğimiz bir hatıra bize bambaşka bir ilham verdi. **Eşimin anneannesi zaman zaman kendini iyi hissetmediğinde evde bulunan bakır sahan kapağını göbek bölgesine koyar ve bunun kendisine iyi geldiğini söylerdi.**

Bizim için bu sadece bir aile anısı değil, nesilden nesile aktarılan kıymetli bir mirastı. Bu ilhamla bakır üzerine araştırmalar yapmaya, tasarlamaya ve üretmeye başladık. Sonrasında

patentli bakır ürünlerimiz ortaya çıktı. Biz bunları kültürel mirasımızdan ilham alan özgün tasarımlar olarak görüyor ve büyük bir özenle geliştirmeye devam ediyoruz.

Bilginin zekâtını vermek çok önemli!

Biz hiçbir zaman yalnızca ticari bir hedefle yola çıkmadık. Belli bir noktadan sonra bilginin de paylaşılması gerektiğine inandık. Müzisyen kimliğimle yıllardır üzerinde çalıştığım birikimimi, hazırladığım **“Sırr-ı Kadim Şifa Müzikleri”** serisiyle YouTube üzerinden ücretsiz olarak herkesin erişimine sundum. Bu çalışma kadim makamların frekanslarla yoğrulmasının eseridir.

Bugün geriye dönüp baktığımızda görüyoruz ki bizi bu noktaya getiren şey büyük yatırımlar değil; küçük bir evde kurulan büyük hayaller, eşimin bitmek bilmeyen emeği, çocuklarımızın fedakârlığı, öğrenmekten hiç vazgeçmememiz ve ailece aynı ideale inanmış olmamızdır.

Bizim hikâyemiz; kadın emeğinin, aile dayanışmasının, üretmenin ve yeniden başlamanın hikâyesidir. Üsküdar’daki küçük evimizde başlayan yolculuk, Kuzguncuk pazarlarında büyüdü ve bugün **SBARITA** markasına dönüştü.

Eğer bu satırları okuyan bir kişi bile **“Artık benim için çok geç”** düşüncesinden vazgeçerse, bu hikâye amacına ulaşmış demektir.

Kim bilir belki bir gün Kuzguncuk’ta bir dükkânla bu serüveni taçlandırırız... **Sevgiler.**

Kuzguncuk ve Spor

Nedret Ebcim

Kuzguncuk'tan önemli sporcular çıkmıştır. Özellikle de futbolcular. Biraz sonra okuyacağınız Kuzguncuklu sporcularla ilgili mutlaka eksik, unuttuğumuz sporcularımız da olacaktır. Şimdiden özür dileyerek yazımıza başlayalım...

Kuzguncuk'um takımları

Sporcularımıza geçmeden önce, takımlarımızla başlayalım... **Yaptığım araştırmalara göre Kuzguncuk'ta benim saptadığım ilk kulüp 1930 yılına kadar dayanıyor.** Belki daha da eskisi olabilir.

1930 yılında Kuzguncukspor ve Kuşdili maç yapmış. Bunun fotoğrafı bulunmaktadır. İki takım ya maçtan önce ya maçtan sonra birlikte fotoğraf çektirmişler. Bu fotoğraf futbola ilgili en eski fotoğraf...

Gayrimüslimlerin kurduğu takımlar da olabilir. Ne yazık elimizde bir yazı veya fotoğraf yok. Sadece Kuzguncuklu gayrimüslimlerin birlikte formalı fotoğrafları bulunmakta. Bunlar da 1960'lı yıllara ait... Elimizdeki en eski ikinci kulüp belgesi olarak 1950'li yılların başında kurulduğunu tespit ettiğimiz Akın Spor'u görüyoruz. 1953'te tertip edilen **Gayri Federe Kulüpler Futbol Turnuvası**'na katılan Akın Spor'un 13 adet futbolcu listesi elimizde. O dönemlerde gayet ciddi şekilde hazırlanmış futbolcu kimliklerine hayran olmamak elde değil. Lisansların birinci sırasında **Metin Ünverdi**'yi görüyoruz. 13. sırada **Ertuğrul Koni, Gazeteci Tarık Türkay** ve aktör **Ekrem Gökkaya** da var. **Oğuz Tankurt, Teofil Demirmencioğlu** ile diğer futbolcuların isimleri, soyadları, doğdukları yerle birlikte fotoğrafları da yer almakta.

1947 tarihinde kurulan **Kuzguncuk Gençlik Kulübü** bilinen en eski kulüp. Elimizde aza (üye) listesi vardır. O dönemde kulübün 1 No.lu üyesi olarak Fikret Yalaz'ı görüyoruz.

Kulübün 5 No.lu üyesi Kiryaki Yorgiyadis. Jak Salzburg, Leon Levi, gazeteci Tarık Türkay (Günümüzdeki Cumhuriyet Gazetesi'nin duayen spor yazarı Hilmi

Türkay'ın babası) 226 üye listesinin sadece bazı üyeleri...

Takımın futbolcularına gelirsek: En önemli futbolcusu Ercan Aktuna.

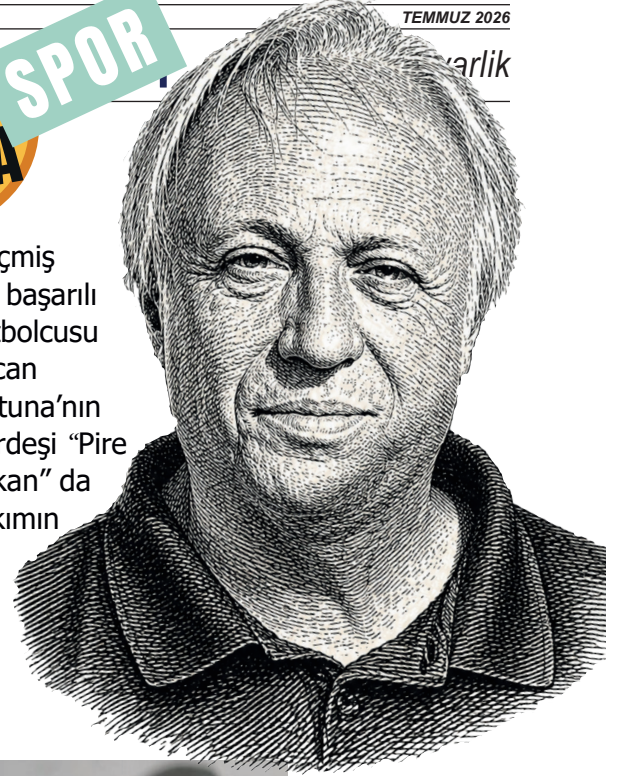
Ercan Aktuna

Ercan Aktuna, 1957 yılında İstanbulspor'a transfer olmuş. 1964 yılında ise asıl ünlendiği Fenerbahçe'de forma giymeye başlıyor. Sarı-lacivertli formayı 9 yıl boyunca başarıyla giymiş. Libero mevkinde oynayan Aktuna, hem Fenerbahçe'nin hem milli takımın değişmez oyuncusu olmuş. 29 defa A milli formayı taşımış. Fenerbahçe'de ise 3 lig, 2 Türkiye Kupası, 1 Balkan Kupası şampiyonlukları yaşamıştı. Kuzguncuk Gençlik Kulübü üyeleri arasında Şadan Mete, Tuncay Köksalan, Erdoğan Denizkurdu, Güngör Kalyoncu gibi isimlere rastlıyoruz...

1963 yılında kurulan **Kuzguncuk Öğrenci ve Kültür Derneği**'nin de futbol takımı olmuş. 1964'te kurulan **"Halka Hizmet Derneği"** de bir futbol takımı oluşturmuş.

1960'lı yıllarda Yakartepe oluşturulmuş. Kadrosunda Muhasebeci Fikret, Avukat Öcal, Hakim Mustafa, Marangoz Osman gibi Kuzguncuklu futbolcular semti temsil etmişlerdir. 1960'lı yılların sonlarında ise Kuzguncukspor yeni kadrosuyla başarılı maçlar çıkarmıştır. Bu takımın kadrosunda da Memiş Şahin, Gündüz Kaptanoğlu, futbol profesörü Cemal Kunt, "Köfte" Mehmet, Sava Sunbaş, Hasan Orhon, Memduh Aracı, "Mikro Mehmet", ikinci ve üçüncü lig takımlarında oynayan "Piç" Doğan ve Kuzguncuk'un gelmiş

geçmiş en başarılı futbolcusu Ercan Aktuna'nın kardeşi "Pire Erkan" da takımın en

meşhur futbolcularıydı.

Hatta Erkan Aktuna, Fenerbahçe ve Karşıyaka takımlarını giymişti. 1970'li yıllara gelirsek, Kuzguncuk Futbol Takımı, Birlikspor ve Onbiryıldız en göze çarpan takımlardı. Fakat burada Onbiryıldız'a ayrı bir parantez açmak gerekiyor. Benim de 9-10 yaşlarındayken izlediğim, neredeyse hiçbir maçını kaçırmadım

Erkan Aktuna

bu takım bana göre Kuzguncuk Futbol tarihinin en iyi takımıydı. Onbiryıldız'ı, Bağlarbaşı, Beylerbeyi, Çubuklu vb gibi futbol sahalarında daima seyrettim. Benim izlediğim Onbiryıldız'ın beraberliği bile yoktu. Bütün maçlarını farklı şekilde kazanırdı. Sadece bir defa Çubuklu'da Çubukluspor karşısında 2-1 galipken, ağabeyim rahmetli Hikmet Ebcim ile seyretmiştim. Beraberlikte bile takımımız şampiyon olacaktı. Çok gergin maçta son dakikalarda ağabeyim olay çıkacağını anlamış ve bana otobüse binerek Kuzguncuk'a dönmemi istemişti. Ben o sıralarda 15 yaşındaydım. Neyse, dönmek

zorunda kaldım. Maç 2-2 tamamlanmış. Yani, yine beraberliğini bile görmemiştim. Maçın sonunda olaylar çıkmış, ama kupayı kazanan **Onbiryıldız** olmuştu...

Çok yazık olmuştur Onbiryıldız'a.

Sadece mahalle takımı olarak kalmıştır. Halbuki Fenerbahçe'yi kendi sahasında özel maçta 1-0 yenmişlerdi. Eğer, Onbiryıldız, liglere katılsaydı, bana göre Süper Lig'in şampiyonluğuna oynayan takım olurdu diye düşünüyorum. Kadrosundaki birçok futbolcuyu hala hatırlarım. Kalede "Kel Arif", sağ bek, Cengiz, sol bek "Kemik Cengiz", stoper ve liberoda Nadir Karakaş, Faruk Kaptan, Fehmi Çağlar, Semih değişmeli olarak oynarlardı. Orta sahada "takımın en pres yapan en çok koşan ve sade futbol oynayan Şefik, bana göre (biraz sonra özel olarak anlatacağımız) enerji küpü, tek başına takım Turgay Aksu, "Beyaz İsmail", ilerde sağ açık "Arap İsmail", sol açık Ertuğrul ve santrfor Atakan Aksu. Hatırladığım kadarıyla, Beden Öğretmeni İrfan, Serdar gibi büyüklerimiz de takımda yer alırlardı... Gerçekten çok yazık olmuştur Onbiryıldız'a... Bu kadar hırslı, mücadeleci, teknik bir takımdı.

Atakan Aksu

Özellikle Atakan ve Turgay Aksu kardeşler müthiş futbolculardı. Zaten biraz sonra iki kardeşin futbol hikayesini anlatmaya çalışacağız... Onbiryıldız takımında "Arap İsmail" 3. lig takımı Hopa Spor da oynamıştı. Çok güzel gitar çalan, şarkı söyleyen, Kuzguncuk ile ilgili bir kitabı da bulunan İsmail Aksoy da ne yazık daha üst liglerde oynamamıştır. Fakat, takımın en önemli futbolcusu Atakan Aksu, 1954'te Kuzguncuk'ta doğmuş, futbola başladığı Beylerbeyi'nden sonra 1972'de henüz 18 yaşındayken Beşiktaş'a transfer olmuştu. İlk sezonunda takımının oynadığı 30 maçın 16'sında yer almış, ancak, ikinci sezonda ancak iki defa siyah-beyazlı formayı giymişti.

1974 yılında ise o dönemde 2.lig (şimdiki 1.lig) de yer alan Samsunspor'da yer

almış, sezon sonunda şahane futbolu ve gol kralı olarak takımını 1.lige (şimdiki süper lig) taşımıştı. Sonrasında Zonguldakspor'da başarılı futbolunu sürdürmüş, 1978 yılında tekrar Beşiktaş'a transfer olmuştu. Fakat, yine beklenen başarıyı gösteremeyince, 1. ligin (süper lig) başarılı takımı Adanaspor'a transfer oldu. Burada da takımın en iyi futbolcusu olarak göze battı. Bir süre sonra futbolu bıraktı. Atakan Aksu'nun kardeşi Turgay Aksu da çok başarılı bir futbolcuydu. 1957 doğumlu futbolcumuz Galatasaray genç takımında futbola başlamış, 1976 yılında ise o dönemlerde 2.lig (şimdiki 1.lig) de yer alan Vefa'da boy göstermişti. Antalyaspor'da (süper lig) futbola devam etmiş fakat asıl patlamayı Kocaelispor'da yaşamıştı. Takımın en iyi oyuncusuydu. Dikkatleri üzerine geçen Turgay Aksu, Fenerbahçe'nin radarına takıldı. Fakat, kulübü izin vermeyince transfer olmadı. Futbola küsen Aksu, 1,5 yıl futbol oynamadı. Ama, daha sonra Fenerbahçe'ye transferi gerçekleşti. Sarı-lacivertli formayı bir sezon giymesine rağmen istediği performansı yakalayamadığı için 27 yaşında futbolu

Turgay Aksu

bıraktı. Turgay Aksu'yu çeşitli defalar maçlarda izledim. Hatta idmanlarına bile giderdim. Türkiye'nin en başarılı orta sahalarından birisiydi. Keşke futbola erken yaşta veda etmeseydi...

Kuzguncuk'taki futbolcuları hatırlamaya çalışalım:

1941 Rize doğumlu ama bütün hayatı Kuzguncuk'ta geçmiş Ahmet Şahin de çok önemli bir futbolcuydu. Kuzguncuklu olmamasına rağmen semtte uzun yıllar yaşayan Galatasaray'da

forma giymiş iki değerli futbolcumuz daha var... Galatasaray'da kaleci olarak oynamış, 1963 doğumlu Cengiz Sökmen. Sökmen, 1982 yılında Galatasaray altyapısında kaleciliğe başlamış, 1989 yılında ise A takım formasını giymişti. Sonrasında Eskişehirspor, Gaziosmanpaşa, Zeytinburnu, Aydınspor ve Maltepe formalarını da giydikten sonra 1997'de futbolu bırakmıştı... Yine Galatasaray'da orta saha ve forvet mevkilerinde forma giymiş Metin Çekiçler de 1961 doğumlu. 14 yaşındayken Galatasaray altyapısında futbola başlamış, 1979-80 sezonunda A takım formasını giymeye başlamıştı. **Takımda iki Metin olduğundan Küçük Metin olarak tanınmaya başladı.** İlk sezonunda 6 maçta forma giymiş ve 1 gole imzasını atmıştı. 1982 yılına kadar Galatasaray formasını giymiş, Kahramanmaraşspor ve Mersin İdman Yurdu'nda kiralık olarak oynadıktan sonra 1985'te tekrar Galatasaray'a dönmüştü. Ancak; sakatlık belasından kurtulamadığı için 25 yaşındayken futbolu bırakmak zorunda kalmıştı...

Kuzguncuklu olmamasına rağmen semtte uzun yıllar yaşayan Galatasaray'da forma giymiş iki değerli futbolcumuz daha var...

Galatasaray'da kaleci olarak oynamış, 1963 doğumlu **Cengiz Sökmen**. Sökmen, 1982 yılında Galatasaray altyapısında kaleciliğe başlamış, 1989 yılında ise A takım formasını giymişti. Sonrasında Eskişehirspor, Gaziosmanpaşa, Zeytinburnu, Aydınspor ve Maltepe formalarını da giydikten sonra 1997'de futbolu bırakmıştı... Yine Galatasaray'da orta saha ve forvet mevkilerinde forma giymiş **Metin Çekiçler** de 1961 doğumlu. 14 yaşındayken Galatasaray altyapısında futbola başlamış, 1979-80 sezonunda A takım formasını giymeye başlamıştı. Takımda iki Metin olduğundan

Küçük Metin olarak tanınmaya başladı. İlk sezonunda 6 maçta forma giymiş ve 1 gole imzasını atmıştı. 1982 yılına kadar Galatasaray formasını giymiş, Kahramanmaraşspor ve Mersin İdman Yurdu'nda kiralık olarak oynadıktan sonra 1985'te tekrar Galatasaray'a dönmüştü. Ancak; sakatlık belasından

Ahmet Şahin

kurtulamadığı için 25 yaşındayken futbolu bırakmak zorunda kalmıştı...

Gelelim futbol dışında Kuzguncuklu veya Kuzguncuk'ta yaşamış sporcularımıza...

Kuzguncuk'un Milli Voleybolcusu

Aysun Kalkan

Bunlardan birisi 1977 Kuzguncuk doğumlu **Aysun Kalkan**. 1,85 boyundaki milli voleybolcumuz, Fenerbahçe, VakıfBank, Güneş Sigorta ve Eczacıbaşı takımlarında oynamış **kadın voleybolcumuz** milli formayı da 257 defa giymiştir. 2007 yılında CEV Kupası'nın en değerli oyuncusu seçilmiştir. VakıfBank takımında da Türkiye Kadınlar Voleybol şampiyonluğu yaşamıştır...

Kuzguncuklu basketbolcumuz

Hakan Temel

1972'de Kuzguncuk'ta doğan **Hakan Temel** de basketbolcuydu. 1989 yılından itibaren Beşiktaş A takımında yer almış, 1994 yılına kadar siyah-beyazlı formayı giymişti. 1994-95 sezonunda ise Taçspor'da oynadıktan sonra basketbolu bırakmıştı...

Kuzguncuk ve atletizm

Mustafa Erdoğan

Atletizmde Kuzguncuk'u **Mustafa Erdoğan** temsil etti diyebiliriz. 2000 yılından beri atletizmle uğraşan Erdoğan, ülkemizin önemli maratoncularından birisidir. Milli atletimiz, Avrasya Maratonu'nda yarışı 7. sırada bitirmeyi başarmıştır...

Kuzguncuklu hakemler

Cüneyt Çakır

Son olarak Kuzguncuk doğumlu hakemlerimize gelelim: Kuzguncuk'ta uzun yıllar kırtasiye ve kitapçılık yapan Tahir Amcamız (soyadını hatırlayamadım) ülkemizin halter hakemlerinden birisiydi... **Hakem denilince hemen akla gelen Cüneyt Çakır ve Bahattin Duran'dır...**

İki hakemimiz de Kuzguncukludur. Milli hakemimiz Serdar Çakır'ın oğlu olan Cüneyt Çakır, 1976 da Kuzguncuk'ta doğdu. Çakır, Kartalspor futbol takımında futbola başlamış, ancak, 17 yaşından sonra hakemliğe karar vermiştir. 2001'den itibaren Süper Lig'de görev yapmış,

Avrupa ve Dünya'nın çeşitli ülkelerinde maç yönetmiştir. Dünyanın en iyi hakemlerinden birisiydi. Dünya Kupası'nda da maç yönetmişti. Cüneyt Çakır gibi Kuzguncuk'ta 1975 yılında dünyaya gelen Bahattin Duran, dünyanın sayılı yan hakemlerinden birisiydi. İstanbul Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünden mezun olmuş, 1995'ten beri hakemlik yapmaya başlamıştır. Arkadaşı, semttaş, meslektaş Cüneyt Çakır ile birlikte Türkiye, Avrupa ve dünyanın çeşitli ülkelerinde başarıyla maç yönetmiştir. 2014 ve 2018 Dünya Kupası'nda da görev almıştır...

Yazıma burada son verirken Kuzguncuk'taki değerli sporcularımızı tanıtmaya çalıştık.

Alanı ve nüfusu az olmasına rağmen çok önemli insanları yetiştiren, barındıran Kuzguncuk, spor konusunda da hiç azımsanmayacak başarılarla imza atmıştır. Yazımın başında söylediğim gibi unuttuğumuz, atladığımız daha birçok üst düzeyde sporcularımız da mutlaka olmuştur. Onlardan tekrar özür dilerim...

Sıtkı Taşar(Kaleci)

DİPNOT

Ömür Kahraman

Bir Mahallenin Kalbi Sessiz Atar

Bazı yerler vardır; adres değildir, hatıradır.

Kuzguncuk da onlardan biri.

İnsan bu mahalleye ilk kez geldiğinde önce renkli evleri görür, begonvilleri fark eder, taş kaldırımlarda yavaşlayan adımlarına şaşırır. Sonra telefonunu çıkarır, birkaç fotoğraf çeker. Belki bir kahve içer, Boğaz'a karşı derin bir nefes alır ve **"Ne güzel yermiş."** der.

Oysa Kuzguncuk, fotoğraflara sığmayacak kadar derin bir hikâyedir.

Çünkü bir mahalleyi güzel yapan evlerin rengi değildir. İnsanların birbirine bıraktığı izdir.

Bu sokaklarda yürürken bazen çocukluğunuz size yetişir. Top peşinde koşan çocukların sesi, pencereden sarkan bir annenin telaşı, bakkâlin önünde edilen kısa sohbetler, yaşlı bir amcanın ağır ağır yürüyüşü... Bunların hiçbirisi büyük olaylar değildir. Ama hayat dediğimiz şey zaten büyük olaylardan değil, küçük tekrarların biriktirdiği anlamlardan oluşur.

Eskiden mahalle dediğimiz şey sadece aynı sokakta oturmak değildi. Birbirinin kapısını çalabilmektir. Anahtarını komşuya bırakabilmektir. Çocuğunu gözün arkada kalmadan sokağa gönderebilmektir. Hasta olduğunda kapının çalınacağını bilmektir.

Bugün bunlar bize biraz eski zaman hikâyesi gibi geliyor.

Belki de en çok buna üzülüyorum.

Çünkü teknoloji gelişti, şehirler büyüdü, binalar yükseldi; ama insanlar birbirinden uzaklaştı. Aynı apartmanda yıllarca yaşayıp birbirinin adını bilmeyen insanlar olduk. Asansörde göz göze gelmekten çekinen, selam vermeyi unutmış bir kalabalığın içinde yaşamaya başladık.

İşte bu yüzden Kuzguncuk hâlâ çok kıymetli.

Burada zaman bazen inadına yavaş akıyor.

Bir esnafın müşterisini ismiyle çağırması, fırından çıkan ekmeğin kokusunun sokağı doldurması, kedilerin dükkân önlerinde kimseyi rahatsız etmeden gün boyu uyuması... Bunlar belki ekonomik değeri ölçülemeyen ayrıntılar. Ama bir şehrin ruhu tam da bu ayrıntıların içinde saklı.

Son yıllarda mahallemize ilginin artması elbette sevindirici. İnsanların Kuzguncuk'ü merak etmesi, sokaklarında dolaşması, güzelliğini keşfetmesi hepimizi mutlu ediyor. Fakat bir yandan da içimde sessiz bir endişe büyüyor.

Acaba insanlar burayı gerçekten görüyor mu?

Yoksa yalnızca güzel bir arka plan mı görüyorlar?

Bir fotoğraf çekip paylaşmak çok kolay. Bir mahallenin ruhunu anlamak ise zaman ister. Sabır ister. Aynı sokaktan mevsimler boyunca geçmeyi, aynı yüzlere defalarca selam vermeyi ister.

Çünkü mahalle dediğimiz şey, turist gibi gezilmez; komşu gibi yaşanır.

Kuzguncuk'un en güzel yanı, farklılıkların yıllardır aynı gökyüzünün altında birbirine saygıyla yaşayabilmesidir. Bu mahalle bize birlikte yaşamının mümkün olduğunu sessizce anlatır. Bağırmadan... Nutuk atmadan... Sadece yaşayarak.

Belki de bu yüzden buraya gelen herkes farkında olmadan biraz yavaşlıyor. Sesini alçaltıyor. Adımlarını hafifletiyor.

Çünkü bazı mahalleler insana kendi ritmini dayatır.

Ve Kuzguncuk aceleyi sevmez.

Bugün çocuklarımızın nasıl bir şehirde büyüyeceğini konuşuyoruz. Daha fazla park, daha geniş yollar, daha yüksek binalar istiyoruz. Elbette hepsi gerekli.

Ama keşke aynı cümlelerin içine biraz daha fazla komşuluk koyabilsek.

Biraz daha selam.

Biraz daha güven.

Biraz daha birbirimizi tanıma cesareti...

Belki o zaman şehirlerimiz yalnızca büyümez, olgunlaşır.

Bazen düşünüyorum da...

Yıllar sonra bu sokaklardan geçen çocuklar neyi hatırlayacak?

Renkli evleri mi?

Sosyal medyada gördükleri kareleri mi?

Yoksa kapılarının önünde oturup onları izleyen, isimlerini bilen, düştüklerinde kaldıran insanları mı?

İnsan yaşadığı şehri binalarıyla değil, hatıralarıyla sever.

Hatıralar ise betonla değil, insanla yapılır.

Kuzguncuk'un gerçek serveti de tam burada saklı.

Boğaz'a bakan yamaçlarında değil...

Birbirine "Nasılsın?" demeyi hâlâ unutmayan insanların kalbinde.

Ve belki de bu mahalleyi geleceğe taşıyacak olan, yeni binalar değil; eski nezaketimizdir.

Çünkü bir mahallenin kalbi gürültüyle atmaz.

Sessizce...

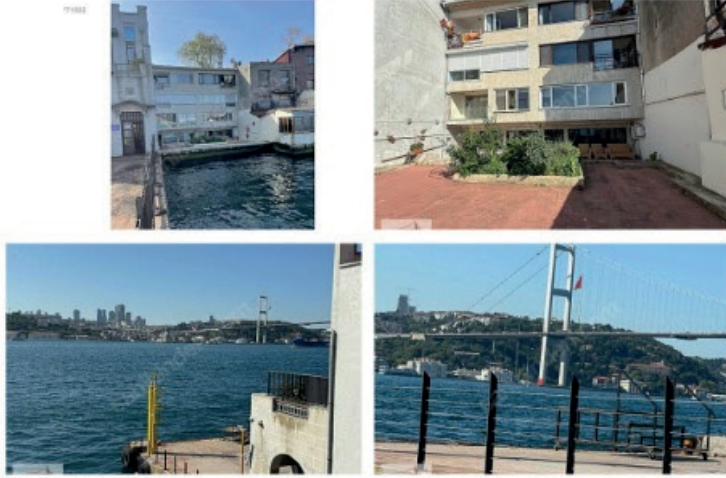
İnsan insana değdikçe atar.

Kuzguncuk Emlak

"GEÇMİŞTEN BUGÜNE

KUZGUNCUK'UN EMLAK HAFIZASI."

KUZGUNCUKTA BOĞAZA BİR ADIM
MESAFEDE YALI DAİRESİ!

✓ 58.000.000 TL

- ✓ 2+1 – 80 m² kullanışlı planı
- ✓ Aydınlık yapısı ve eşsiz konum
- ✓ Hem yatırım hem yaşam için ideal bir fırsat

KUZGUNCUK DA CADDE ÜSTÜ
MÜSTAKİL BİNA

✓ 20.000.000 TL

- ✓ Kuzuncuk da Cadde üstü
- ✓ 50 m2 taban oturumlu
- ✓ 4 katlı 2 ci derece tarihi eser
- ✓ Müstakil bina

ALTUNİZADE 'DE OFİS İŞYERİ

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Altunizade'de Academic Hospital'ın Karşısında
- ✓ Yeni Plaza katı bağımsız daire
- ✓ Bina yapım yılı 2019
- ✓ Otoparklı
- ✓ Yangın merdivenli
- ✓ Metroya 5 dakika mesafede
- ✓ 3.kat net 150 m2 2+1 Büyük ferah ofis

REVA EVLERİN DE 5+1 EŞYALI SATILIK
VİLLA

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Arsa Alanı: 400 m²
- ✓ Kat Sayısı: 3 Katlı Oda Sayısı: 5+1
- ✓ Durumu: Eşyalarıyla birlikte verilecektir. (Eşyalar sadece 20 gün kullanılmıştır.)
- ✓ Muhteşem deniz ve doğa manzarası
- ✓ Özel yüzme havuzu
- ✓ Şömine Kapalı veranda Modern mimari
- ✓ Geniş teras ve balkonlar Aydınlık, ferah iç mekânlar

İcadiye Cad. No:13 Kuzguncuk/
Üsküdar-İstanbul Üsküdar
İstanbul / Türkiye

Kuzguncuk Emlak
0 (216) 391 36 69